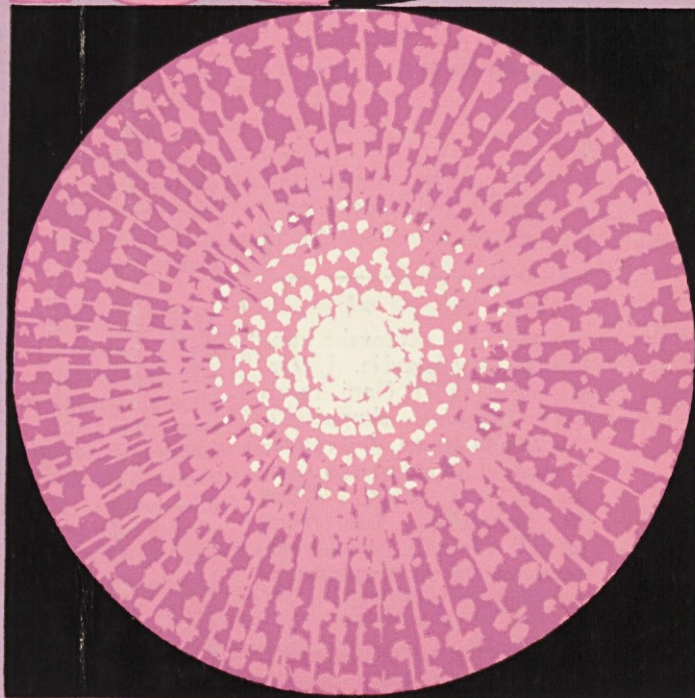
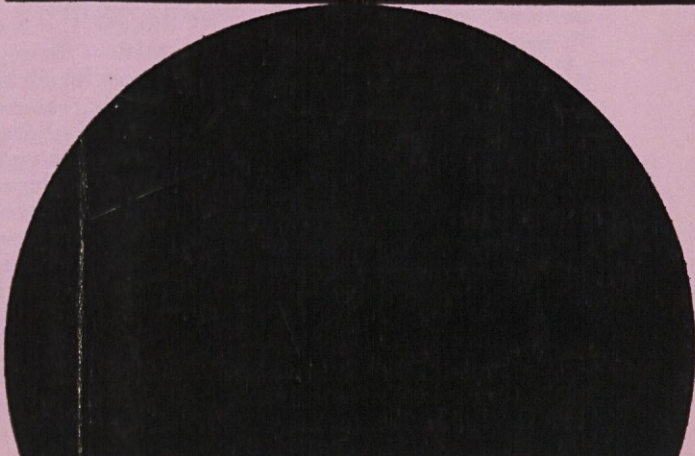

**naša
luč**

1967 9

ROMANJE NA SVETO GORO PRI GORICI — 17. septembra se je zbralo k zaključni proslavi 1.200-letnice pokristjanjenja Slovencev od 15 do 20 tisoč romarjev skupaj z vsemi tremi slovenskimi škofi. Tudi o tem romanju je uradno časopisje molčalo.

ŠKOFOVSKA KONFERENCA V ZAGREBU — Od 12. do 14. septembra je bilo v Zagrebu 2. letošnje plenar-

utrip Cerkve

no zasedanje škofovske konference Jugoslavije. Udeležili so se ga vsi člani, razen dveh bolehnih, skupaj 27. Na zasedanju so obravnavali gradivo za škofovsko sinodo, ki se je začela v Rimu 29. septembra. Konferenca je tudi odobrila predlog učnega načrta za katehizacijo doraščajoče mladine.

PAPEŽEVA BESEDA BOLNIKOM — Posebni skupini bolnikov je v Castelvallu papež med drugim dejal: „V Kristusovem skrivnostnem telesu je vsak vernik živ ud, ki opravlja nenadomestljivo vlogo. To je še prav posebno tolažilna resnica za človeka, ki trpi. Nihče ne trpi sam in nihče ne trpi zman. Človek, ki trpi, ima še prav posebne pravice, da bo v skupnosti s Kristusom. Trpeči človek sodeluje pri odrešilnem Kristusovem delu. Bolnik ni več nedelaven in nepotrebne breme za človeško skupnost

kateri pripada. Vsak bolnik je delaven član človeške družbe, ki kot Kristus trpi za druge; je dobrotnik svojim bratom ter pomočnik odrešenja. Za najvišjo vrednoto trpljenja sta potrebna dva pogoja: potrpežljivo sprejete in prenašanje trpljenja ter smisel za žrtev.“

ŠKOFOVSKA SINODA V RIMU — Na vprašanje novinarjev o namenih škofovske sinode je škof Rubin, njen tajnik, takole odgovoril: „Sinoda hoče pospeševati prisrčno edinost in vzajemno sodelovanje med papežem in škofi. Nadalje hoče dajati neposredna in resnična poročila o notranjem življenju Cerkve ter o njenem delovanju v sodobnem svetu. Obenem hoče olajšati soglasje vsaj v načelnih točkah cerkvenega nauka ter o načinu vsega delovanja v Cerkvi.“

SLEPCI V RIMU — Od 28. do 31. avgusta je bil v Rimu VI. mednarodni kongres za slepce, ki ga je pripravila svetovna zveza za duhovno oskrbo slepih ljudi. Na kongresu, katerega se je udeležilo okoli 1500 slepcev iz raznih držav, so obravnavali vprašanje: Slepčev dialog s sodobnim svetom. Apostolat za slepce je leta 1927 organiziral v Lyonu oslepel francoski jezuit Ives Mollat.

NOBELOVA NAGRADA ZA MIR — Belgijski dominikanec p. W. Pire in angleški politik, kveker Philip Noel-Baker, Nobelova nagrajenca, bosta vodila posebno mirovno delegacijo, ki se bo še letos razgovarjala z vladnimi predstavniki Sev. in Južnega Vietnama ter z merodajnimi ameriški zastopniki.

PROTI RASIZMU — Na letni konferenci odbora za pravičnost med rasami v

Kansasu, ki ga vodijo jezuiti, se je zbralo nad 150 delegatov iz vseh predelov ZDA. Delegati so obravnavali rasno zapostavljanje v ZDA ter vojno v Vietnamu. S konference so poslali papežu Pavlu VI. prošnjo, naj bi izdal posebno okrožnico, v kateri bi obsodil rasizem. V okrožnici naj bi bila omenjena tudi pomoč Cerkve v tem vprašanju.

RUDARJI K ŠKOFU — Nameščenci rudarskega sindikata v argentinski pokrajini Formosa so izvolili domačega škofa Pacifica Scozzina za svojega duhovnega svetovavca. Prvikrat se je zdaj zgodilo, da je argentinski rudarski sindikat izvolil škofa za duhovnega svetovavca in da je škof izvolitev tudi sprejel.

PRETIRANE ZAHTEVE? — Poljski kardinal Wyszyński je odgovoril na napade časopisa „Trybina Opolska“ takole: „Katoliška Cerkve na Poljskem si prav nič ne želi, da bi se povrnili nekdanji zgodovinski privilegiji, pač pa želi, da bi poljskemu ljudstvu lahko neovirano oznanjala božjo besedo ter delila kruh življenja. Odločno pa odklanjamo vse nasilje. Verni in neverni Poljaki morajo imeti enake pravice na vseh toriščih javnega in zasebnega udejstvovanja. Ali je to tako veliko? So to pretirane zahteve?“

ZBOROVANJE MLADIH DELAVCEV — V mestu Götzing (Avstr.) se je vršilo mednarodno zborovanje krščanske delavske mladine (CAI), na katerem so obravnavali vprašanje o podaljšanju šolske obveznosti za delavsko mladino do izpolnjenega šestnajstega leta starosti. Temu dejstvu primerno mora biti prirejen tudi učni načrt, ki bo delavsko mladino pripravljal za bodoči poklic.

Bog se ne pusti zasmehovati

Neki bogat podjetnik se je odpravil na dolgo potovanje. Ker ni hotel, da bi mu medtem ležal denar brez koristi v blagajni, ga je izročil trem svojim uradnikom z naročilom, naj ga upravljajo tako, da jim bo vrgel čim več.

Potem je odpotoval.

Prvi uradnik je bil najbolj trgovsko sposoben, zato mu je gospodar zaupal tudi največji del premoženja. Res je takoj našel zveze s trgovskimi središči, nakupil delnice, vložil denar v nekaj tovarn, se zanimal, računal, študiral, se posvetoval s strokovnjaki. Do gospodarjeve vrnitve se mu je posrečilo podvojiti kapital.

Drugi je ravnal pravtako kot prvi, čeprav v manjšem obsegu, ker je dobil manj denarja v upravo. Tudi njemu je uspelo denar podvojiti.

Tretji je dolgo premišljal, kaj bi storil. Končno je denar zaklenil v blagajno. Ni si upal tvegati, tudi se mu ni ljubilo kaj dosti ukvarjati se s kupčijo.

Gospodar se je srečno vrnil s potovanja. Presenečen je bil nad sposobnostjo prvih dveh, razočaran nad klavnim početjem tretjega. Prva dva je bogato nagradil, tretjega odpustil.

Tako nekako bi danes povedal Kristus priliko o desetih talentih.

Sicer pa ni toliko važna oblika, važna je misel. In misel prilike je ta, da je življenje naloga. Bog da sleherniku talente in to najrazličnejše: od časa in zdravja ali bolezni pa preko vseh mogočih sposobnosti do nadnaravnega bogastva. Človek naj s temi talenti kupčuje, naj jih uporablja, naj dela. Naravnost usodno bi bilo, s prekrizanimi rokami čakati in pustiti talente neizrabljene. „Prišla bo noč, ko ne bo mogoče več delati,“ je rekel Gospod.

Za to delo s talenti bo treba nekoč odgovarjati. Apostol Pavel pravi: „Bog se ne pusti zasmehovati: kar kdo seje, to bo tudi žet.“ Saj je čisto razumljivo: če je Bog zamislil svoje načrte, tudi hoče, da se ti izpolnijo. Kje bi bila božja modrost, ko bi smel vsakdo z božjimi načrti početi, kakor bi se mu zljubilo.

Nekje drugje piše apostol Pavel, da on tako teče, ne kakor na slepo, in da se tako bori, ne kakor bi mahal po zraku. In to je navodilo za vsakogar: delati, a ne delati tjavdan, kakor na slepo, kakor bi mahal po zraku, ampak s premislekom in s spoznanjem, ki prihaja iz božje luči.

Ob vsem tem se človek nasmehne, ko se spomni očitkov brezvercev, češ da nas kristjane misel na smrt odtušuje življenje.

smisel smrti

Novembrsko umiranje narave in sivo prepreženo nebo človeka silita v premišljevanje o zadnjih vprašanih življenja: Kaj je človek? Kakšen je smisel njegovega bivanja? Kakšen je smisel smrti?

Praznik vseh svetnikov in vernih duš dan samo še z večjo silo vodita človeka k tem vprašanjem.

SMRT — KONEC?

Čeprav nerad, moram misliti na to, da se bo moje življenje izteklo. Preteklo bo 20.000 ali 30.000 dni, ki bodo več ali manj podobni današnjemu, zemlja se bo pri tem 50, 60 ali 80-krat zavrtela okrog sonca in izginil bom, kakor sem prišel.

Pred menoj so se že milijarde bitij vrtele na tem planetu — zemlji. Kje so vsi tisti, o katerih govorijo zgodovinske knjige: rimski

vojščaki, frankovska ljudstva, križarske vojske, vesele trume jezdecev srednjega veka, bogate trgovske karavane 16. stoletja, Napoleonovi vojaki... Vse to se je gibalo, sedaj pa miruje.

In vse, kar se giblje danes, med njimi tudi jaz, bo nekega dne napravilo zadnji gib, potem bo razpadlo v prah in izginilo. Za menoj bodo prišli drugi rodovi, ki jih še ni. Ulice naših mest, obale pristanišč, letovišča in vlakci bodo polni brezštevilne, vesele in nemirne množice. Mene pa ne bo tam, da bi jih videl, gledal, kako hodijo mimo mene. In niti vedeli ne bodo, da sem kdaj živel.

Medtem čakam, sem v tem trenutku tukaj. In tok življenje me nosi. Vem, da se bo nekega dne prevrnil tudi moj čolnič in da se bom pridružil množici, ki je bila pred menoj in ki je ni več. Čutim pa, kako je ta usodni konec, smrt, očitno v nasprotju z globoko težnjo, ki me priklepa na življenje.

Vsak dan se okrog 200.000 oseb preneha gibati. 200.000 oseb, bitij s kožo in kostmi, ki so kakor jaz, ki mislijo, ljubijo, želijo in se bojijo. In bližnji se potrudijo, da jih čimprej odstranijo. Vsak dan umre 8000 oseb na uro, 130 na minuto... Osupli smo ob misli, da atomska bomba uniči 200.000 oseb... prav tolikšno je število človeških bitij, ki izginejo vsak dan v mirnem času.

Toda ali je smrt popolno zanikanje mojega bitja? Ali bo resnično s tem konec mojega bivanja? Da ali ne? V mučnem škripcu sem, ko izbiram med dvema odgovoroma. (Po Lelottu)

TESNOBA, OBUP

Vpričo smrti postane uganka človekovega bivanja najtežja. Tu odpove vsaka domišljija. Človeka mučijo ne le bolečine in razkroj telesnih sil, ampak še bolj strah pred večnim uničenjem. Ti moji prsti, roke, moj obraz, pa moje misli in želje, vse naj v nekem tre-

nutku popolnoma preneha? Zakaj sem potem sploh živel? Zakaj sem se toliko mučil in potil, doživljal samoto in nerazumevanje, udarce in poraze? Ali je imelo moje življenje sploh kakšen pomen?

Tudi srce z grozo zametuje popolno uničenje. Seme večnosti, ki ga nosim v sebi, se smrti upira. Vsi naporji tehnike, vsi avtomobili in televizijski aparati, hladilniki in naprave za umetni zrak ne morejo pomiriti občutja tesnobe ob tem vprašanju.

Če ni upanja na življenje nekje za mejo smrti, kaj drugega ostane kot obup? Kaj ni potem res najbolj pametno vreči se življenju

poslovilni pismi

Ko so nacisti med zadnjo vojsko streljali v Sloveniji talce, so jim pred smrtjo dovoljevali pisati zadnje pismo svojcem. Tako so se te žrtve nacističnega terorja znašle iz oči v oči s smrtjo. Njih pisma so pretresljive izpovedi navezanosti na domače, vere v posmrtnost in ljubezni do slovenskega naroda, za katerega so dali svoja življenja.

Objavljamo dve taki pismi (z vsemi slovničnimi napakami).

Naslednje pismo je iz celjskih zaporov pisal 40-letni kmet Valentin Goličnik iz Belih vod:

Celje, 30. 7. 1942

Ljubi oče!

Iskreno sporočam, Vam, bratu in sestram in družinam, ako mi ne bo mogoče še posebej pisati pa tudi preljubi moji ženi in hčerki ter Prešerjem svoj zadnji pozdrav in slovo na tem svetu. Vse prosim odpuščenja za vse krivice. Bog Vam vsem povrni.

Za Boga in svoj narod sem živel in umrem. Umrl bom danes popoldan, sem popolnoma spravljen in udan v voljo Božjo in upam svetih nebes. Molil bom za Vas vse, ki jih iz srca ljubim, in za vse druge. Vsem odpuščam iz srca, tudi tistim, ki so krivi.

Posestvo naj bo pri Aramu last žene ali če umre brez oporoke pa otroku pripade. Hiša

se bo že postavila, tudi če mene več ne bo, kadar bo mir.

Še en moj ljubeč pozdrav v imenu Jezusa in Marije.

Na svidenje v nebesih pri Jezusu in Mariji in Božjih izvoljencih.

Z Jezusom in Marijo!

V. Goličnik

V enakih okoliščinah je pisal 28-letni kaplan iz Laporij Mihael Grešak:

Celje, 22. julija 1942

Dragi oče!

Danes v kratkem bom ustreljen. Zahvalim se Vam, dragi oče, za vse, kar ste žrtvovali zame. Bog naj Vam bo bogat plačnik! Pozdravljam vse sorodnike, znance, prijatelje in vse kakor tudi vas iskreno prosim, da mi odpustite vse, s čimer sem Vas žalil.

Ne morem v tej uri več pisati, misel mi zastaja. Prosil bom za Vas pri Bogu, kakor tudi za vse, ki so mi bili izročeni. Lepo Vas prosim, sporočite moje zadnje pozdrave mojim faranom (Laporčanom). Naj mi vse odpustijo, če sem morda koga žalil, komu škodoval. Srečen sem bil med njimi, rad sem jih imel, a ločiti se moram sedaj, pa — kakor upam in sem prepričan — se bomo vsi nekoč v nebesih skupno veselili.

Bog Vsemogočni, neskončno dobri in usmiljeni, naj mi bo milostljiv sodnik!

Z Bogom in nasvidenje nad zvezdami.

Blagoslavljam zadnjikrat Vas in vse svoje farane in vse meni izročene.

Mihael, kaplan

v naročje, naj gre kamor hoče, izrabiti čas za naslodo in omamo? Če je s smrtjo konec, potem si je pametno s alkoholom, morfijem ali kokainom ustvariti vsaj nekaj trenutkov pozabe. Če res le teh nekaj bednih let živimo, potem imajo prav tisti, ki trdijo, da je življenje največji nesmisel in največja neumnost.

SMRT — ZAČETEK

Kjer utihne svetna znanost, spregovori božja modrost. Le s trdnimi razlogi predložena vera daje vsakemu razmišljajočemu človeku odgovor v njegovi tesnobi glede prihodnje usode.

Kaj nam govori vera o tej prihodnji usodi? Najprej to, da bo telesna smrt premagana. „Če prebiva v vas Duh njega, ki je od mrtvih obudil Jezusa, bo on, ki je Jezusa Kristusa obudil od mrtvih, tudi vaša umrljiva telesa oživil po svojem Duhu, ki v vas prebiva,“ je

napisal apostol Pavel svojim vernikom v Rim. To zmago je Kristus pridobil s svojim vstajenjem k življenju, ko je s svojo smrtjo osvobodil človeka smrti.

Potem pa to, da Bog človeka kliče, naj bo z vso svojo naravo, z dušo in telesom, z njim združen v večnem občestvu neminljivega božjega življenja. Bog nam pripravlja novo bivališče in novo zemljo, na kateri prebiva pravičnost in katere sreča bo prekosila vsa hrepenenja po miru, ki se porajajo v srcu ljudi. Ljubezen in njena dela bodo ostala. Človeško dostojanstvo, bratsko skupnost in svobodo bomo našli očiščene, presvetljene in preobražene v kraljestvu resnice in življenja, svetosti in pravičnosti, ljubezni in miru.

Res je, tudi kristjan mora pretrpeti smrt. A ta smrt ni konec vsega, ampak je le konec minljivega in bednega življenja in obenem začetek neminljivega in vsega bogastva polnega življenja.

Cigani

Bilo je v ponedeljek ob pol osmih zvečer v neki restavraciji. V enolično vrvenje večernih gostov, ki so se gnetli okrog blagajne in prodajnih polic ter postajali ob mizah, se je zgnetla ciganska družinica. On v širokokrajnem klobuku si je vibal orjaške brke in kazal snežno bele zobe, ona drobna, še mada, pa že ovenela, je nosila v naročju nekajmesečnega otroka, drugi, večji pa je capljal za njo. Oče si je naročil veliko pivo.

Stopili so k eni izmed miz. Ljudje v lokalu so onemeli in se odmaknili. Kot bi zrastel med njimi in temnopolto družinico neviden, neprobojen zid. Mi — in tile štirje.

„Pojdite no po polijca,“ je rekel nekdo.

„Sramota,“ je bleknila ženska poleg njega.

„S cigani že ne bomo pili,“ je zamrmral starejši občan, vzel svoj kozarček vina in se napotil z dvema prijateljema v oddaljeni kot restavracije.

Drugi so molčali, na pol radovedno, na pol prezirljivo. Varoval jih je visoki zid, spleten okrog teh štirih vsiljivih, temnopolnih tujcev.

*

Dogodek mi je povrnil že na pol pozabljen spomin. Pred tremi ali štirimi leti se je na eno izmed osnovnih šol vpisal ciganček. Družina je živela v vozu na predmestnem travniku. Oče je bil redno zaposlen, mati z nekaj otroki je

gospodinjala doma. Niso ne kradli ne prerokovali iz rok in otroci so bili vedno umiti in zakrpani.

V šoli je otrok obsedel v klopi sam. Nihče ni maral sedeti poleg njega.

In osrednja tema okoliških mesnic in trgovin je bila nekaj tednov prizadeto tarnanje mater: ... „pomislite, kakšna smola! Pri našem Matjažku imajo v razredu — cigana!“

*

Tisto je bilo pred štirimi leti, dogodek v restavraciji pa komaj pred nekaj dnevi.

Toda, ne mislite si kaj slabega o ljudeh! Kajti kadar je treba obsoditi — recimo — zatiranje črncev, tedaj bomo na ves glas poudarjali enakost in bratstvo vseh ljudi...

Be. R.

Svetost ni konjiček za izbrance

**Bog kliče k polnosti življenja vse verujoče:
škofe, duhovnike in laike.
Čaka nas resna naloga.**

V Cerkvi so vsi, naj pripadajo k hierarhiji ali pa jih hierarhija vodi, poklicani k svetosti po apostolovi besedi: To je namreč volja božja, vaše posvečenje. Ta svetost Cerkve se neprestano razodeva v sadovih milosti, ki jih Sveti Duh uresničuje v vernikih.

SVETOST JE ZA VSAKOGAR...

Gospod Jezus, božji Učenik in vzor vse popolnosti, je svetost življenja oznanjal vsem svojim učencem, naj bodo v kakršnem koli življenjskem položaju: Bodite torej popolni, kakor je popoln vaš nebeški Oče. Vsem je poslal Svetega Duha, ki naj jih notranje nagiblje, da ljubijo Boga iz vsega srca, iz vse duše, z vsem mišljenjem in z vso svojo močjo in da se ljubijo med seboj, kakor jih je Kristus ljubil. Verniki so v krstu postali božji otroci in deležni božje narave in tako v resnici sveti. Z božjo pomočjo morajo posvečenje v življenju ohranjati in izpopolnjevati. Apostol jih opominja, naj živijo, kot se spodobi svetim, in si oblečejo prisrčno usmiljenje, dobrotljivost, ponižnost, milobo, potrpežljivost.

Vsem je torej jasno, da so vsi kristjani, naj bodo katerega koli stanu ali položaja, poklicani k polnosti krščanskega življenja in k popolni ljubezni. **S to svetostjo tudi v zemeljski družbi prispevajo k temu, da življenje postaja bolj človeško.** Za doseg te popolnosti naj verniki uporabljajo moči, ki so jih prejeli po meri Kristusovega miru, da bodo v vsem poslušni Očetovi volji in da se bodo z vso velikodušnostjo posvečevali božji slavi in službi bližnjemu. Tako bo svetost božjega ljudstva zrasla do obilnih sadov, kakor se v zgodovini Cerkve sijajno kaže v življenju tolikernih svetnikov.

... V VSEH POKLICIH IN POLOŽAJIH

Na prvem mestu **morajo škofje**, pastirji Kristusove črede, po vzoru Velikega in Večnega duhovnika **sveto in z vnemo, ponižno in srčno opravljati svojo službo.** Če jo bodo tako izpolnjevali, bo tudi zanje odlično sredstvo posvečenja. Ko so bili izbrani za škofovstvo, so bili obdarjeni z zakramentalno milostjo, da bi z molitvijo, z opravljanjem daritve in oznanjevanjem izvrševali popolno poslanstvo ljubezni in da bi kot vzor čredi Cerkev tudi s svojim zgledom spodbujali k vedno večji svetosti.

Duhovniki postanejo po Kristusu, večnem in edinem sredniku, deležni milosti tiste službe, katero imajo škofje. **Naj** torej podobno kakor škofje

*Komu je Kristus
oznanjal svetost?
Kako jo je
omogočil?*

*K čemu pomaga
svetost kristjanov?*

*Kako naj rastejo
v svetosti škofje?*

— duhovniki?

z vsakdanjim opravljanjem svoje dolžnosti rastejo v ljubezni do Boga in do bližnjega. Ohranjajo naj vez duhovniškega občestva, naj bodo bogati vsake duhovne dobrine in naj tako vsem živo pričujejo za Boga kot vneti posnemovavci tistih duhovnikov, ki so v teku stoletij v mnogokrat ponižni in skriti službi zapustili sijajen zgled svetosti. Pri tem naj jim **apostolske skrbi, nevarnosti in nadloge** ne bodo v oviro, temveč **naj** se ravno po njih **dvigajo k višji svetosti.**

— zakonci in starši?

Krščanski zakonci in starši morajo hoditi po svoji lastni poti in **z zvesto ljubeznijo vse življenje drug drugega podpirati v milosti. Otroke,** katere so ljubeče sprejeli od Boga, **morajo prepojit s krščanskimi resnicami in evangeljskimi krepostmi.** Na ta način dajejo vsem zgled neutrudljive in velikodušne dobrote, grade bratstvo ljubezni in so priče ter sodelavci rodovitne matere Cerkve.

Na drug način dajejo podoben zgled samske osebe. Tudi te morejo nemalo prispevati k svetosti in delavnosti v Cerkvi.

— delavci?

Tisti, ki opravlja ročna dela — mnogokrat tako trda —, naj s človeško dejavnostjo izpopolnjujejo sami sebe, pomagajo sodržavljanom in prispevajo k napredku celotne družbe in vsega stvarstva. **Posnemajo naj v dejavni ljubezni Kristusa, ki je tudi opravljal ročna dela. V upanju veseli naj prenašajo bremena drug drugega in se ravno s svojim vsakdanjim delom dvigajo k višji, tudi apostolski svetosti.**

— vsi trpečii?

Posebej **naj se s Kristusom, trpečim za zveličanje sveta, zedinjajo tisti, ki jih stiskajo uboštvo, onemoglost, bolezen in različne nadloge ali ki trpe preganjanje zaradi pravice.** Nje je Gospod v evangeliju blagroval. Bog vse milosti jih bo po kratkem trpljenju sam spopolnil, utrdil in okreplil.

Kakšen je torej pogoj za svetost?

Če torej verniki v veri vse sprejemajo iz rok nebeškega Očeta in sodelujejo z božjo voljo, se bodo v svojih življenjskih razmerah, dolžnostih in okoliščinah po vseh teh rečeh vsak dan bolj posvečevali.

POT DO SVETOSTI JE NAKAZANA

Kaj stori ljubezen?

Znamenje resničnega Kristusovega učenca je ljubezen tako do Boga kakor do bližnjega. **Ljubezen namreč kot vez popolnosti in polnost postave ureja vsa sredstva posvečenja, jim daje življenje in jih vodi do končnega cilja.** Da pa ljubezen kakor dobro seme v duši zraste in prinaša sadove, mora vsak vernik rad **poslušati božjo besedo** in s pomočjo božje milosti v dejanju **izvrševati božjo voljo.** Pogosto mora **prejemati zakramente,** zlasti zakrament svete evharistije. Stanovitno si mora **pri-zadevati za molitev in zatajevanje** samega sebe, **za dejavno službo bratom** in za izvrševanje vseh kreposti.

Kateri so pogoji njene rasti?

Ker je Jezus svojo ljubezen pokazal s tem, da je dal svoje življenje za nas, zato nima nihče večje ljubezni, kakor kdor da svoje življenje zanj in za brate. Zato ima Cerkev **mučeništvo, s katerim učenec postane podoban Učeniku in s katerim se upodobi po Njem v prelitju krvi,** za najvišji dokaz ljubezni. Že od prvih časov so nekateri kristjani bili poklicani — in vedno bodo poklicani —, da pred vsemi, zlasti pred preganjavci, dajejo to najvišje pričevanje ljubezni. Čeprav je to dano le maloštevilnim, pa je vendar treba, da so vsi pripravljeni priznavati Kristusa

Kaj je dokaz najvišje ljubezni?

pred ljudmi in hoditi za njim po poti križa v preganjanjih, ki Cerkvi ne manjkajo.

Svetost Cerkve se dalje na poseben način pospešuje z mnogoterimi **nasveti**, ki jih Gospod v evangeliju predlaga svojim učencem, naj jih izpolnjujejo. Med njimi se odlikuje **dragocen dar božje milosti**, ki ga Oče daje nekaterim, da se v **zdržnosti ali celibatu** laže z nerazdeljenim srcem **posvečajo samo Bogu**. To popolno zdržnost je Cerkev vedno imela v posebni časti kot znamenje ljubezni in kot poseben vir duhovne rodovitnosti v svetu. Cerkev se tudi veseli, da se v njenem naročju nahajajo mnogi moške in žene, ki v svobodi božjih otrok sprejemajo nase **uboštvo** in se **odpovedujejo lastni volji**, da bi bili na polnejši način podobni Kristusu v njegovem uboštvu in pokorščini.

Vsi verniki so torej vabljeni in dolžni težiti po svetosti in svojemu stanu primerni popolnosti. Naj si torej vsi prizadevajo, da jih ne bi uporaba zemeljskih reči in navezanost na bogastvo ovirali pri teženju po popolni ljubezni!

*Kaj še posebej
pospešuje svetost?*

Ob Muro se je zleknila prostrana ravnina, obdana s prijaznimi goricami. Preprežena je z vodami, ki se počasi vijugajo po planjavi in po dolinah. Ob vodah stoje svečano in togo jelše in topoli kot stari avstrijski vojaki. Za njimi se svetlikajo mokrotni travniki, v daljavi pa so na za spoznanje dvignjene terase legle najlepše njive. Po goricah so posejani vinogradi, sredi njih zidanice, ta skoraj sveti pro-

stor skromnega človeka, kamor prihaja s posebno obrednostjo in kjer svetla kaplja božje kapljice in polglasno govorjenje ustvarjata skrivnostno občutje.

Pa so se tudi temni gozdovi naselili na gorice in sem in tja je na vzpetino počepnila vas,

Ob Muri

stiskajoča se v svoji preveliki skromnosti sama vase.

Zima je tu huda. Ledeni vetrovi pojo čez zasneženo pokrajino. A spomladi se zemlja brž segreje in potem se preda soncu tja do sredi jeseni. Tedaj so dnevi čisti kot ribje oko, sonce ima svoje muhe. Včasih posuši potoke in potočke, da se struge belijo kot okostnjaki sredi polj. Drugič se spet nebo stemni in strese na to dobro zemljo cele kupe toče ali pa nasuje dežja, da so vsi travniki pod vodo.

Tu je še trda za kruh. Ust je preveč, življenje pa skromno in majhno kot neznatne hiše, zgnetene iz blata in slame ali stesane iz blodov.

Posebno poglavje tvorijo glede vraž vsi tisti, ki so izpostavljeni luči reflektorjev: igravci, pevci in podobna gospoda.

Če si se spotaknil z desno nogo, pljuni trikrat čez levo ramo in rešen si. Če si se spotaknil z levo, gre stvar narobe.

Kako gre tista o dimnikarju? Če srečaš dimnikarja, se primi za gumb in misli z vso silo na tisto, kar bi rad, da se ti izpolni. Življenje kaže, da se vselej uresniči, tako pravijo vraževerni. Ista reč se dogaja, če srečaš belega konja. Črni dimnikar in beli konj naj bi izpolnila vse želje.

Pregovor pravi: petek, slab začetek. Nada-lje: če je prvi človek, ki ga srečaš, ko prestopiš ob Novem letu prag domače hiše, ženska, boš imel vse leto smolo. Torej, pazi! Naroči točno ob dogovorjeni uri prijatelja, ta naj čaka skrit za ogrom in ko stopiš iz hiše, plane pred-te. Pa si opeharil usodo!

Prevrnjena sol — prepir v hiši. Nož obrnjen z ostrino navzgor — peklenšček si brusi kremplje. Ker peklenšček nikoli nima dobrih imenov, pomeni to spet neučestnosti.

vraže

O njih navadno ne govorimo, so pa le močno razširjene in priljubljene. Kdo ne pozna usodne številke 13? Za nekatere je srečna, za druge je grdoba nesrečna.

Richard Wagner ima 13 črk in je bil rojen leta 1813. Svojo opero „Tannhäuser“ je dokončal 13. aprila nekega leta. 13. marca je bila prva uprizoritev in 13. februarja je umrl.

Kdo si upa trditi, da tu ni igrala 13 veliko vlogo?

Vsi poznamo tudi zgodbo o trinajstčlanski družbi pri mizi. Eden teh trinajstih, pravijo, bo umrl. In ostali?

Pustimo človeku vraže, te majhne zadeve, če s pomočjo njih lažje živi.

Jaz želim sleherniku, da sreča vsako jutro na arabskem belcu jahajočega črnega dimnikarja in da najde in utrga sleherni dan tri, sedem ali devet štiriperesnih deteljc.

*

In horoskop, napoved usode po zvezdah? Včasih si na velesejmu pokazal na svoje znamenje in potem ti je za skromen novčič papiga potegnila prav tvoj, čisto samo tvoj listek iz šopa in tisti lastnik papige te je hotel prepričati, da točno veš, kje te čaka sreča...

Danes, v dobi napredka je seveda to vse drugačno. Časopisi prinašajo vsako jutro resne napovedi in zjutraj v avtobusu, v vlaku, vidiš deklice in žene, mulce in resne brkate gospode, kako najprej pogledajo, kaj jim svetuje horoskop. Da ne govorimo o damskih revijah, zelo „strogo znanstveno“ urejevanih...

Dokler je nasvet recimo tak: „Bodi prijazen danes. Ti bo koristilo,“ ali pa: „Če te kdo danes povabi na pot okrog sveta, ne pridruži se mu!“ — še ni tako nevarno. Toda zadnjič mi je pravil prijatelj Miklavž, da njegova tajnica — ki ne verjame ne v Boga ne v hudiča, v horoskop pa kot v boga — ni in ni hotela ves dan napisati enega pisma, kajti v njenem horoskopu za tisti dan je bilo napisano, naj ne napiše niti ene vrstice: „Za rojene v znamenju tehtnice je pisanje danes lahko usodno.“

V družbi „novovalne“ mladine je dostikrat

iz njegovega dnevnika

Pogovor. O vsem mogočem. A najbolj sem si zapomnil tele besede:

„Veš, mož biti ni tako lahko. Koliko jih je, ki nosijo blače, pa so le bolj slamnati možje! Nekje pravi naš Župančič o nekom, da je bil pokonci mož. To, to, pokonci mož.“

o

navada, da fant in dekle, še preden se spoznata, najprej poizvesta, kateremu znamenju kdo pripada. Če sta iz istega, nima niti pomena začeti pogovor, tako mislita. „Ne, ne in ne!“ pravi Miriam in noče nič slišati o Emilu, čeprav je sijajen fant in ima resne namene. Niti odzdravi mu ne.

Kar je včasih bila nedolžna zabava, se danes imenuje znanstveno razglabljanje in spre-

jemanje navodil, ki jim je treba verjeti, kako naj ljudje živijo.

Pred nekaj meseci so iz Londona poročali, da so dali angleški zdravniki izjavo: več kot petdeset odstotkov vseh duševnih motenj pri njih bolnikih je krivo bedasto zaupanje — ne samo, ampak predvsem ženskega spola — tem horoskopskim nasvetom. In pa dejstvu, da se deklice, in tudi že take, ki niso več tako deklice, raznim navodilom slepo pokoravajo...

Ah, ah, kaj vse prinaša napredek s seboj...!

O. Š.

Bral sem Balantičev Sonetni venec. Kako čudoviti verzi:

Na dnu vsega se peniš Ti, si Ti,
Ti jezero, neskončno bladni vali,
še le pri Tebi vse se umiri.

In vrstici pred temi:

Ti veš, da sem samo ubog hudič,
veš, kakšnih rož si vdihnil krvi blazni...

Samo ubog hudič, ubog hudič. Ves dan mi hodijo te besede po glavi. Jaz in Bog — nič in vse.

o

Ko bi mogel peljati v nedeljo Janeza v cerkev in mu pokazati dekle, ki jo že dalj časa opažam, čeprav se mi zdi, da vse stori, da ne bi vzbujala pozornosti.

Visoka, preprosta, kakor vsa presijana od milosti, kakor zamaknjena v Boga. Nič narjenega ne v obleki ne v obnašanju, vsa res-

... pisanih
rut, zdravih,
rjavih lic in
bisernobelega
smeha ...

nična, v tej preprostosti vsa lepa, vsa dobra.
(Pišem kakor kak zaljubljenec).

In ta svet naj bi bil zlagan?

In resničen naj bi bil oni, ki mi ga slika
sošolec? Egoizem, uživanje?

○

Ne vem, ali pozna naša mladina Župančiče-
vo Dumo. Ali ve, kako je pesnik naslikal našo
zemljo?

... poješ in pisanih rut so vesele tvoje oči,
zdravih, rjavih lic in bisernobelega smeha,
kretenj oglatih in boje nerodne in kmečkih
zadreg,

kletve robate ušesu so tvojemu vino,
krepka primera — dala bi zanjo cekin.

○

Rdeča poplava se širi počasi na vse strani.
Nekateri se boje, da bo zajela ves svet.

Kakšna usodnost: ta nečloveški sistem se je
polastil prav slovanske krvi, da širi svoj evan-
gelij. Ali ni v tem maščevanje zgodovine? Prav
Slovana so ves čas zgodovine vsi zapostavljali.
Kaj je bil Slovan proti Germanu ali Rimljanu?

Ali pa ni morda Bog dopustil to zato, ker
bo slovanski svet le tako trden, da bo končno
zmagal to zmoto?

Slutim, da je boj med dvema svetovoma ne-
kaj tako globokega in resničnega, da je treba
nadčloveških sil, če naj bi človek skušal vpli-
vati na njegov razvoj.

○

Veter mi je pognal v obraz mraz in na trav-
niku za starim samostanom sem obstal ob
mladem hrastu. Upogibal se je v vetru, a zlo-

mil se ni. Vesel sem ga bil in ko bi me ne bilo
sram, prav gotovo bi mu privoščil lepo be-
sedo ali bi ga pobožal.

Kje drugje more biti še taka šola kakor v
naravi?

○

Videl sem po televiziji ustvarjavca melo-
dije, ki jo danes pojo za vsakim voglom.
Kakšna praznost. Narejen, poženščen obraz,
osladne kretnje, prisiljeno pritajeno govorjenje.

To naj bo ideal mladine?

In že vem, da bom jutri srečal tega in onega
z enako frizuro, z enako križasto kravato,
z enakimi rumenimi blaçami.

In še hočejo govoriti, kako so izvirni, ne-
odvisni ...

○

Kolikokrat mi vstaja vprašanje, ali je vred-
no v tujini ohranjati slovenstvo. Težko je
namreč oboje: uživljati se v novo okolje pa
ohranjati slovenstvo.

Res je, kri ni voda. Kar sem, sem, tega ne
morem spremeniti, tudi ko bi hotel. Sicer pa
biti Slovenec ni ravno slabo. Če pomislim na
našo zgodovino, na naše prelepe kraje in na
naš značaj, smem biti ponosen.

Tudi to je res, da bom tujemu narodu naj-
več prinesel, če bom svoje ohranjal. Če svoje
zanikam, mu ne bom ničesar dal.

Dalje: zakaj Nemci in Angleži vzdržujejo
v nekaterih deželah svojo narodnost že deset-
letja, če je to nesmiselno?

In pa: celotna oseba je povezana z narod-
nostjo. Ni slučaj, da se često izneverijo tudi v
ostalem tisti, ki so se izneverili v narodnost-
nem pogledu.

ARGENTINA — Slovensko katoliško akademsko starešinstvo je pripravilo pogovor o vprašanju „Zamisel slovenske emigracije, dokler je domovina pod komunistično diktaturo in poslej“. Razpravljali so dr. Vinko Brumen, Božidar Fink, dr. Milan Komar, Marko Kremžar, Zorko Simčič, Miloš Stare in prof. Pavle Verbic.

Dve izmed igralskih skupin sta uprizorili prva „Ženina iz Amerike“ druga pa Jalnovo „Srenjo“.

Slovenska kulturna akcija je pripravila družabni prijeteljski večer. Na njem je dr. Brumen prebral epilog k svoji pravkar izšli knjigi Iskanje, prof. Gržinič je povedal nekaj misli ob Pregledu svetovnega slovstva, ki ga je napisal, Ruda Jurčec pa ob svojem delu Skozi luči in sence vrsto zanimivosti.

V Slomškovem domu so razstavili slovenski izseljenski tisk.

Slovensko planinsko društvo je povabilo vse smučarje na slovenske smučarske tekme za konec septembra v turistični kraj San Carlos de Bariloche.

V Slovenskem domu v San Martinu pri Buenos Airesu je predaval staršem Zorko Simčič o tem, kaj pomeni danes biti Slovenec, p. Alojzij Kukovica v Slomškovem domu o Cerkvi in moderni zakonski problematiki, Franc Bergant v Našem domu o Sveti deželi, dr. Alojzij Starc pa v Slovenski hiši o poklicanosti vseh k svetosti v Cerkvi.

Marijan Marolt je napisal povest Rojstvo, življenje in smrt Ludvika Kavška. Delo je obširno, saj obsega 300 strani, zabavno, veselo in duhovito. Marijan Marolt

je pred leti napisal povest Zôri, noč vesela!

ITALIJA — V Rimu je slovenski jezuitski pater Ivan Žužek od leta 1963 profesor cerkvenega prava na Vzhodnem zavodu, kjer se šolajo člani vzhodnih Cerkva, zedinjenih z Rimom. Pred kratkim je bil p. Žužek imenovan za rektorja Vzhodnega zavoda.

KANADA — Člani folklorne skupine Nagelj — 24 deklet in 6 fantov v starosti 10 do 22 let — iz slovenske

davanja je bil „Cerkev v stiski in mir“.

PORTUGALSKA. — 13. in 14. sept. je bilo v Fatimi pod vodstvom kardinala Berana in patra Werenfrieda van Straatena spokorno romanje, kjer so molili predvsem za potrebe Cerkve v deželah, kjer vladajo komunistični režimi. Slovence so zastopali g. Čretnik iz Pariza, g. Zdešar iz Münchena in g. Ilc iz Bruxellesa.

ZDA — Praznovala sta 70-letnico življenja bivši mini-

Slovinci po svetu

fare Marije Pomagaj v Torontu so nastopili na Ontarijskem dnevu v gledališču na prostem na svetovni razstavi v Montrealu. Slovenska narodna skupina je pod vodstvom Cirila Soršaka nastopila dvakrat z rajalnimi točkami ob slovenskih melodijah in v slovenskih narodnih nošah. Poleg naše skupine je nastopilo še 21 drugih narodnostnih skupin. Ista skupina je nastopila v torontskem parku ob začetku tamkajšnjega velesejma.

Obe skavtski skupini župnije Brezmadežne, izvidniki in nova skupina „Ventures“ sta letos skupno taborili ob Burk Lake, severno od Kingstona. Ob igrah, plavanju, veslanju in hajkah so si krepili moči in se naužili zraka in sonca.

NEMČIJA — V Königsteinu pri Frankfurtu se je vršil letos že sedemnajsti kongres „Cerkve v stiski“. 300 udeležencev, med njimi pet škofov, je predstavljalo 26 narodov. Bili so zastopani tudi Slovenci. Predmet pre-

ster dr. Miha Krek in kipar Franc Gorše.

Zveza slovenskih visokošolcev v Ameriki SAVA je imela 10. občni zbor. Na njem je predaval dr. Janez Arnez o slovenskem naseljevanju v Ameriki, inž. Franc Grum pa o vrednosti izobrazbe.

Glasbena šola rojaka Alfreda Fišingerja v Chicagu je priredila svoj „Recital“, na katerem se je s svojim igranjem na klavirju predstavilo javnosti in odlikovalo šest mladih rojakov. Pomembno je tudi to, da je učitelj vključil pri določitvi programa tudi slovenske narodne pesmi.

V Washingtonu je izšla „Nova katoliška enciklopedija“. Med drugim objavlja tudi članka o slovenski literaturi in o Slovencih v ZDA. Marsikaj o Slovencih ima tudi pod zaglavjem Jugoslavija in Jugoslovanska umetnost.

Na koncu koncev pa: na koga valiti krivdo? Živimo v času, ki je na svoje bandero zapisal geslo rentabilitete. V imenu tega gesla, ki naj sicer vlada v gospodarstvu, smo že zadržali zanko nekaterim najbolj elementarnim socialnim pravicam delovnega človeka, dali šolstvu beraški klobuk v roke, kulturo pa odrinili v priskledniški kot. V taki družbeni atmosferi je ukinitve Knjižne police pravzaprav samo kamenček v plaz, ki grozljivo sprevrača družbene ideale in deklarirane cilje v njihova nasprotja.

Vse to je pravzaprav precej brezupno. Zdaj, ko smo jo pokopali, lahko zavijemo v krčmo, da si splaknemo trpek okus v ustih in začnemo pogovor o novih tipih avtomobilov in pralnih strojev. Nam bo že kdo povedal, zakaj tako in ne drugače. In kako je to prav in edino pametno in perspektivno in odrešujoče, da smo jo pokopali.

Marsikdo pa si bo mislil svoje. (Ljubljana, str. 224—225).

BALKANIZACIJA SLOVENIJE

Podoba slovenskih naselij, posebno mest in industrijskih krajev, je že toliko spremenjena, da dvojnost prebivavstva udarja v oči celo tujcem, ki ne znajo slovanskih jezikov. Okrog večjih mest, posebno Ljubljane in Maribora, nastaja balkanski pas, ker priseljenci z juga hitro kupijo svet in začno zidati svoje hiše. Posebno pa preže na domove z edinkami domiščaricami. To je star način balkanske penetracije v kulturno tuj živelj; tako je bila posrbljena in popravoslavljena Boka Kotorska. Celó v tako alpskem področju, kakršno je Gorenjska, je načeta etnična enotnost pokrajine, saj ni skoraj vasice, kamor se ne bi usedel južnjak, pogosto celo musliman...

Nikakor ni res, da so med priseljenci samo nekvalificirani težaki. Natek (v „Naših razgledih“, 8. aprila 1967, op. NL) trdi, da je med njimi četrtnina kvalificirana ali polkvalificirana. Ugotovljeno je tudi, da priseljena delovna sila prevladuje nad domačini v stavbištvu, v mestnih komunalnih dejavnostih, celo v gozdarstvu in deloma že v obrti.

Ko se v Sloveniji ugnezdjuje balkanska tujščina, pa slovenska kri odteka v tujino, v šestdesetih letih predvsem v obliki ekonomske emigracije, ki jo partija v lovu za devizami, ki

naj okrepe „močni dinar“, uradno pospešuje...

Balkanski populacijski priliv v Slovenijo je slovenstvu toliko bolj nevaren, ker je slovenski narodni prirastek (1961 9 oseb na 10.000) eden izmed najnižjih v Evropi...

Tako partija s svojimi gospodarskimi in medicinskimi ukrepi gloda življenjsko silo slovenskega naroda. Padec rodnosti v Sloveniji pa je tudi nasledek komunističnega genocida (rodomora) nad slovenskim narodom leta 1945...

Na raznih študentskih zborovanjih pred vojno so zastopniki partije radi rohneli: Država, ki izvaža delovno silo, ni vredna obstoja. Danes njihova država ta izvoz naravnost sistematično organizira in eksploatira, potem ko je odpovedala pri industrializaciji, pri kateri je merila iz partijskih namenov v prvi vrsti na tako imenovano „deagrarizacijo“. In danes se celo agentje, ki so tirali z revolverji mlade ljudi s kmetov, posmehujejo modrosti svojih gospodarskih „voditeljev“. V osnovah te deagrarizacije pa ležijo tisoči mladih življenj, nosilcev novih slovenskih pokolenj, ki so jim „slovenski revolucionarji“ vrgli telesa v smrt. Že 1945 je partija na široko odprla Slovenijo demografski balkanizaciji. (Buenos Aires, 26. septembra 1967, str. 4—5).

„PROSTOVOLJNI“ PRISPEVKI

Ko je pred leti potres porušil Skopje, je bilo po Sloveniji slišati vzdih: „Gorje Slovencem!“ Ta vzdih je prešel v jedko šalo, ko so Izraelci nabili Arabce in je beograjska vlada naročila pobirati „prostovoljne“ prispevke za Arabce. In ko je veleposlanik Soldatič 22. avgusta odpiral v Mehiki zdravstveni center „Jugoslavija“ — kot darilo jugoslovanske vlade „ljudstvu prijateljske Mehike“, bi lahko še z večjo jedkostjo spet vzdihnili: „Gorje Slovencem!“ Toda to pot je kri zavrela tudi slovenskim partijcem, ki so javno kritizirali beograjsko megalomanijo. Saj ni čudno: Slovenija se je že izpred vojne dobe borila s pomanjkanjem bolnišnic in z zaostalostjo opreme in objektov pri obstoječih. Že pred vojno so bolniki spali „na tragah“ in po hodnikih ali pa celo dva v eni postelji. V tem se vse do današnjega dneva ni nič spremenilo. Na onkološkem zavodu se udara streha; bolniki, tudi upokojeanci, morajo

zdaj prispevati za zdravila in zobarji v glavnem le še zobe derejo. Tudi protez ni več zastoj na socialno zavarovanje — vse to po dvajsetih letih „socialne osvoboditve“. Toda „prijateljskemu mehikanskemu narodu“ velikodušno podarimo zdravstveno ustanovo, v kateri bo dobivala preventivno zdravstveno varstvo 20.000 ljudi.

Ljudje tako razsipanje tem bolj občutijo, ker morajo po 10—14 dni čakati na izplačilo mesečnih plač, včasih se te samo 80 % ali celo manj. Če temu dodate še v nebo vpijočo krivico s pokojninami, potem je lahko razumeti ljudski gnev: Slovenija, kjer so cene najvišje, dobiva najnižje pokojnine — do 68 % plač. V Srbiji in Črni gori, kjer je življenjski strošek manjši, pa izplačujejo do 95 % od plač. Obljubili so izenačenje — a so že snedli besedo. Nič se ne bo spremenilo.

Če kaj, potem je ta poslednji mehikanski primer ponoven dokaz, zakaj Jugoslavija potrebuje demokratičen sistem: da bo njena vlada nekomu odgovorna in da jo bodo izvoljeni, ne postavljeni, ljudski poslanci v parlamentu lahko klicali na odgovor... Če so državljani dolžni plačevati davke, potem morajo imeti pravico in možnost, da brez kakega pritiska odločajo, kdo bo z njihovim denarjem upravljal. Vse, kar ni s tem v skladu, se imenuje v slovenskem jeziku — kraja. Noben kristjan ne more biti proti pomoči sočloveku, če je je ta potreben. Toda o tem naj odloča on sam, če gre za njegova sredstva. (London, 16. septembra 1967, str. 9).

odgovarjamo

OBNOVA CERKVE

Mnogo se piše po drugem vatikanskem zboru o obnovi Cerkve. Kaj je Cerkev res potrebna obnove? Saj je vendar božja ustanova, kot taka pa ne potrebuje reforme. — O. Ž., Avstrija

V Cerkvi ločimo dva vidika: človeka, ki je viden, in božjega, ki je neviden. Ta temeljni ustroj povzema Cerkev od Jezusa, ki je obe-

nem človek in Bog, z edino osnovno razliko, da je človeški element v Cerkvi grešen, Kristus pa je bil svet.

Marsikdo se glede Cerkve moti. Za nekatere je samo nebeška, nevidna Cerkev. Zemeljska Cerkev se lahko samo moti, zato jo odklanjajo. Škofu so neposlušni, a si domišljajo, da pripadajo resnični Cerkvi, Cerkvi svetih. Drugim je celo v čisto slučajnih cerkvenih stvarih vse sveto in se ne more nič spremeniti. Zanje je vse božja nujnost. Vsakršno spreminjanje bi bilo skoraj svetoskrunsko. Zamenjujejo oba vidika Cerkve, človeškega in božjega.

Cerkev pa je oboje: ima božje in človeške sestavine. Božja je, ker jo je ustanovil Kristus, ji izročil božjo resnico, zakramente, ki nam posredujejo božje življenje, mašo, ki je daritev božjega Sina, izročil ji je svojo oblast za vodstvo ljudi v nebesa. Cerkev je pa tudi človeška, v kolikor jo sestavljajo ljudje: njeno božjo oblast izvršujejo ljudje, njen božji nauk uče ljudje, njene zakramente, ki so vrelci božjega življenja, delijo ljudje. Človeške prvine v Cerkvi so po božji volji v njej, a s seboj prinašajo slabost, ki pa ni po božji volji. To je človeška stran v Cerkvi, ki je slaba in grešna.

Ta človeška sestavina se pa v Cerkvi izraža še na drug način. Nevidne božje prvine so namreč zaprte v vidne, človeške oblike. Kakor božje prvine ne morejo zastarati, pa človeške prav lahko. Primer: božja modrost je zaprta v človeške besede, prav te besede pa zlahka zastarajo in ne izrazijo več tako živo božje modrosti sodobnemu človeku. Torej je treba besede podanašiti, da bodo sedanjemu človeku posredovale božjo modrost z isto silo, kot so jo prvotnemu poslušavcu.

Ali če vzamemo liturgijo. Maša in zakramenti posredujejo božje življenje, a to po vidnih znamenjih: po besedi, kretnjah, melodijah, oblikah, svetem prostoru itd. Jasno, da morejo vse te oblike okosteneti. Čeprav božje življenje, čigar nositeljice so, ostaja vedno enako močno, pa morejo biti prav te zastarele oblike ovira na poti do ljudi. Grda cerkev, obredi, ki nič ne pomenijo, obledeli plašči, vse to lahko ljudi odvrača od virov milosti.

Takih primerov iz strukture Cerkve bi mogli naštetih celo vrsto. Prav te vidne, človeške sestavine je treba neprestano obnavljati, če naj Cerkev uspešno vodi ljudi v nebesa.

Reformacijsko gibanje je v Cerkvi neprekinjeno. V dvajsetih stoletjih ni nikoli prenehalo. Papež Janez XXIII. je sklical koncil zato, da bi se, kakor sam pravi, „pomladilo obličje Cerkve, da bi bilo to obličje lepo, brez gube in brez madeža“ in da bi zopet prišlo do sijaja njeno čudovito duhovno bogastvo. Z drugimi besedami: človeške prvine v Cerkvi je treba očistiti in obnoviti, da bodo mogle uspešno posredovati božje življenje. Tudi od

vsakega katoličana odvisi, da bo človeška prava Cerkve vedno bolj izžarevala božjo stvarnost.

RAZLASTITVE SLOVENCEV NA TRŽAŠKEM

Zadnje čase se spet mnogo govori o razlastitvah slovenskih kmetov na Tržaškem. Te razlastitve bodo prizadele samo slovenske občine in spremenile njih narodnostni sestav, če se uresničijo. Najprej se je omenjalo 70 hektarjev površin, ki bi naj jih odvzeli predvsem slovenskim kmetom v Dolini in Boljuncu, a zadnja izjava predsednika ustanove tržaškega pristanišča dr. Franzila govori v obsežnejših razlastitvenih načrtih. Po novem zakonu, za katerega se zavzema pristanišče, bi razširili industrijski pas za nadaljnjih 300 hektarjev, pri čemer bi na slovensko dolinsko občino odpadlo skoraj 200 hektarjev. Z uresničenjem tega sklepa bi dolinski kmetje ostali skoraj brez zemlje.

A s tem še ni vsega konec. Napovedujejo, da bi nova tovarna „Grandi motori Trieste“ pripeljala v te kraje močno kolonijo italijanskih delavcev in strokovnjakov, kar bi, kot že na nekaj krajih tržaškega zaledja, močno vplivalo na narodnostni sestav doslej povsem slovenske občine.

Kaj pravite, ali ni mogoče nič proti ukreniti? — P. K., Italija.

Da je mogoče kaj proti delati, to je gotovo in to najbolj vedo slovenski voditelji na Tržaškem, ki skušajo raznaroditvene načrte preprečiti. Ali pa je možno uspeti, to je drugo vprašanje. Skušnje govore o kaj klavnih rezultatih v podobnih primerih. Bog daj, da bi slovenski voditelji na Tržaškem uspeli! Mogoče je nekaj upanja v tem, ker bi bilo uresničenje teh načrtov proti januarskemu sporazumu kršćanske demokracije, socialistov in slovenske skupnosti ob sestavi občinskega in pokrajinskega odbora, v katerem je rečeno, da ne bodo nadaljevali z dosedanjim obsegom in načinom razlaščenja in da o morebitnih razširitvah odločajo prizadete občine.

NASTANEK EVANGELIJEV

Kako so nastali evangeliji in kako vemo, da so jih res napisali evangelisti, katerim jih pripisujemo? — F. G., Nemčija.

Jezus je veselo oznanilo o odrešenju širil samo ustno. Tudi apostoli so sprva evangelij samo ustno oznanjali. Apostolska pridiga, ki je obravnavala Jezusovo življenje in njegov nauk, se je velikokrat ponavljala in počasi dobila neko ustaljeno obliko, ki se je živo vtisnila v spomin prvih vernikov. Tako je že v apostolski dobi imelo svoj začetek izročilo, ki je krožilo med verniki od ust do ust. To ustno izročilo je bilo poglavitni vir, iz katerega so

zajemali evangelisti, ko je nastala nuja po pisanem veselem oznanilu.

Sv. Luka omenja v začetku svojega evangelija, da so že pred njim mnogi poskušali popisati Kristusovo življenje. Prvi taki zapiski so nastali najbrž že kmalu po Gospodovem vnebohodu. Nekateri so obsegali samo Jezusove govore ali izreke, drugi čudeže, zopet drugi bolj ali manj orisano celotno Kristusovo življenje.

Cerkev je že od vsega začetka priznavala apostolsko veljavo samo štirim evangelijem in samo te imela za navdihnjene ter jih stavila v isto vrsto kot svete knjige stare zaveze. Priče, ki potrjujejo, da sta evangelije napisala dva apostola (Matej, Janez) in dva učenca apostolov (Marko, Luka), so kakor členi dolge, nepretrgane verige, ki sega prav do apostolske dobe. Najstarejša priča je Papija, škof mesta Hierapolis v Frigiji (Mali Aziji), ki je še osebno poznal apostola Janeza in veliko občeval z učenci apostolov. Ta je okoli leta 130 po Kr. napisal „Razlago Gospodovih izrekov“ z zanimivimi podrobnostmi o pisateljih štirih evangelijev. Pri tem se sklicuje na pričevanje apostola Janeza in tistih, ki so še z apostoli občevali. Papiju sledi za en rod mlajši lionski škof sv. Irenej, ki svoje pričevanje o pisateljih evangelijev gradi na izročilu zlasti takih prič, ki so bile v Mali Aziji še skupaj z apostolom Janezom. Od konca 2. in 3. stoletja so nositelji apostolskega izročila vedno številnejši in zgovornejši. Med njimi najdemo najznamenitejše cerkvene očete in pisatelje. Vsi enodušno poudarjajo apostolski izvor štirih evangelijev.

TEKMA V OBOROŽEVANJU

Kaj pravite o tekmi v oboroževanju med narodi? — U. D., Francija.

Tekma v oboroževanju je neizmerna nesreča za človeštvo in žali reveže do neznosnosti. Če se bo nadaljevala, se je močno bati, da bo prej ali slej povzročila vse tisto strašno gorje, ki zanj pripravlja sredstva. Tako sodi o tem vprašanju zadnji cerkveni zbor.

Danes vlada prepričanje, da je neka država sposobna lastne obrambe v toliko, kolikor more bliskovito povrniti napadavcu milo za drago. Da bi bile države čimbolj zmogljive obrambe, zato vedno bolj grmadijo orožje vsako leto huje. To naj bi bilo najbolj učinkovito sredstvo, kako zavarovati mir med narodi. A tekma v oboroževanju ne more biti varna pot za ohranitev miru. Ravnotežje, ki ga ta tekma ustvarja, ni ne trden ne varen mir. Treba je poiskati novih poti, ki bodo izhajale iz prenovitve mišljenja in čustev. Zavladati bi moralo iskreno spoštovanje med narodi. Le to bi bilo varen temelj miru.

Profesor: »Kdo je bila tista gospodična, s katero sem vas včeraj videl na cesti?«

Dijak: »Sestrična.«

Profesor: »Zapomnite si, da v vaših letih človek še ne sme imeti sestrične.«

*

Advokat obsojencu: »Rešil sem vas električnega stola. Samo obesili vas bodo.«

*

Pianistka muziku: »Vam je Brahms všeč?«

Muzik: »Da, zelo. Pa nič ne de, kar igrate dalje.«

*

»Ali si videl, da se je Jože kljub svoji boječnosti poročil?«

»Ja, ni imel poguma, da bi ji rekel ne.«

*

»Ali mi nisi pravil, da boš prosil za roko Tatjano?«

»Saj sem prosil. Pa so me zavrnili.«

»Zakaj jim nisi omenil svojega bogatega strica?«

»Saj sem ga. Prav zato Tatjana ni več moja nevesta, ampak moja teta.«

*

Dva uradnika se prepirata v uradu.

»Ti si največji idiot, kar jih poznam.«

»In ti največji tepec.«

Tedaj se oglasi šef: »Kaj sta pozabila, gospoda, da sem jaz tudi tukaj?«

*

Zdravnik pacientu, ko ga je stehal: »Shujšajte za deset kilogramov ali pa zrastite za deset centimetrov.«

Otrok gre k sosedu: »Mama je prosila, če ji posodite škarje.«

Soseda: »Kaj, nimate svojih?«

Otrok: »Imamo, a mama jih bi potrebovala za striženje žice.«

Ko je Stevenson kandidiral za predsednika Združenih držav, mu je rekel neki prijatelj: »Prepričan sem, da te bodo volili vsi poštenjaki.«

»Zelo lepo, a to ni zadosti. Potrebujem glas večine volivcev.«

*

Neki gospod je bil znan po preveliki vljudnosti. Ko je nekoč vstopil na vlaku v oddelek za kadivce, je ostalim potnikom rekel: »Ali mi dovolite, da ne kadim?«

Za dobro voljo

Žena: »Vse je moje: perilo, oprava, hiša. Le kaj si imel, preden si me vzel?«

Mož: »Mir.«

*

Ko je bil Mark Twain urednik »Arizona Kickers«, je nekoč takole modroval: »Pravi škandal je, da je toliko škandalov. A ko bi ne bilo sploh nobenega škandala, bi bil naš položaj še bolj škandalozen.«

*

Po petminutnem molku v radiu se je oglasil napovedovavec: »Ta molk ni bila nikaka tehnična napaka, ampak tipkanje novega neslišnega pisalnega stroja Woolys. Nadaljujemo s programom...«

*

Zobozdravnik je pogledal v pacientova usta in vzkliknil: »Moj Bog! Tako velike luknje v zobu nisem še v svojem življenju videl... še v svojem življenju videl.«

»Vendar ne bi bilo treba tega tako glasno ponavljati, saj nisem gluha,« se je pritožil pacient.

»Nobene besede nisem ponovil. Vi ste slišali le odmev iz votlega zoba.«

*

»Kavalirjev danes ni več,« je rekel neki gospod sprevodniku, potem ko mu je mlad potnik odstopil svoj sedež.

»Ne morete se ravno pritoževati, saj ste takoj dobili mesto,« mu je odvrnil sprevodnik.

»Res, a moja žena še vedno stoji.«

„Ata, danes mi je neki fant rekel, da sem, kakor bi ti bil iz obraza izrezan.“

„Res? In kaj si mu ti rekel?“

„Nič, bil je precej večji in močnejši od mene, zato sem molčal.“

*

„Ko bi le vedel, kaj naj ženi kupim za rojstni dan.“

„Njo vprašaj!“

„Ne, toliko le ne bi rad zapravil.“

*

Testno vprašanje v osnovni šoli: „Zakaj letijo divje gosi na jug?“

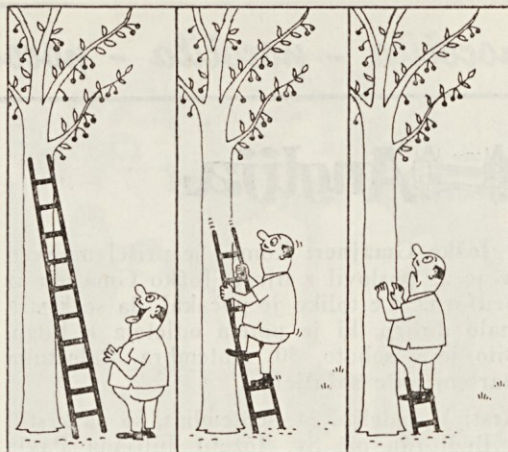
Tomažek: „Ker je predaleč, da bi tekle.“

*

Pri plesu.

On: „Dokler nisem vas poznal, se mi je zdelo življenje puščava.“

Ona: „Zato vedno mislim na kamele, kadar plešem z vami.“

Skupina zagrebških turistov je ondan ponoči zašla v Bolu na Braču v zapor. Gostje nikjer niso mogli najti prenočišča, pa so navdušeni sprejeli miličnikov predlog, naj pre-spijo v zaporu.

Preiskave ne bo. (Delo, 28. 8. 67).

*

SMEH OD DOMA

Draga Derikonjić je tožila ginekološko kliniko v Beogradu in zahtevala 20.000 N. dinarjev odškodnine zaradi kirurške igle, ki so jo med operacijo pozabili v njenem želodcu. (Delo, 2. 8. 67)

*

Jugoslovanska zveza organizacij za telesno kulturo je pred nedavnim izdala študijo z naslovom „Življenje in delo vrhunskih športnikov Jugoslavije“. V njej je mogoče prebrati tudi tale stavek: Po kraju rojstva je 71,02 % anketiranih vrhunskih športnikov iz mestnih sredin, 18, 37 % jih prihaja z vaškega področja, medtem ko jih okrog 10 % ne ve za svoj točen kraj rojstva. (Delo, 4. 8. 67)

*

Vse življenje je sedel zabubljen v svojem občinskem lokalu, kjer se je lokavo izjavljal proti lokalizmu. (Delo, 6. 8. 67).

*

Ker pride poklic od besede klicati, se je nanj zmerom samo skliceval, znal pa je preklicano malo. (Delo, 19. 8. 67).

*

„Raje štirideset let ponavljam svojo stroko, kot da bi šel delat izpite,“ je rekel odločno. Zaradi tega je repetiral in spet padel — na svoj stolček. (Delo, 26. 8. 67).

*

Eden naših zavodov za ekonomiko gospodinjstva prireja seminar na temo „Ali znate spati“.

Še preveč! (Delo, 27. 8. 67).

V 28 pokrajinah Italije razsaja svinjska kuga. Tako so morali do 1. avgusta letos pobiti že nad sto tisoč prebivalcev, piše 24. avgusta letos „Kmečki glas“.

In kaj so storili z bolnimi prašiči? (Delo, 30. 8. 67).

*

Ker nikoli ni videl gimnazije, tudi nikoli ni delal popravnih izpitov. Vse to je nado knadil v gospodarstvu, ko je večkrat padel in delal popravne izpite na račun podjetij.

*

Pot v komunizmu bi bila veliko udobnejša, če bi jo tlakovali z uspehi ter speljali brez preostrih ovinkov.

*

Tudi jaz sem za izgradnjo socializma, samo za vsake primer bi rad prej videl načrte.

*

Beseda ni konj, a kljub temu se pogosto zgodi, da človek zaradi ene same besede zleti iz sedla.

*

Je že tako dandanes, da navadno igrajo na prvo violino ljudje, ki nimajo posluha.

*

Poznam državo, v kateri so novinarske race z zakonom zaščitena divjad.

*

Parole močnejše odmevajo v praznih glavah.

*

Velike krivice se zmanjšajo, če jih gledaš z visokega položaja.

Zarko Petan

Anglija

† **Jožko Gmajner:** Komaj je prišel na svet, se je že poslovil z njega Jožko Gmajner iz Bedforda. Le toliko je počakal, da so krstili malo dušico, ki je potem odletela k Bogu. Bilo je v soboto, 30. septembra. Žalostnim staršem naše sožalje!

Krst: V nedeljo, 24. septembra, so pa krstili v Bedfordu pri Sv. Jožefu Julijana Pavla Otorepec. Čestitamo!

Blagoslov: V svoj novi dom so se preselili Natlačenovi v Rochdale in dali dom blagosloviti.

Vse, kar je sklenil župnijski svet na seji 8. oktobra in marsikaj drugega, pa boste našli v prilogi te „Naše luči“.

Avstrija

Bralce „Naše luči“, ki živé v Avstriji, bo gotovo zanimalo, koliko je tujih delavcev v Avstriji. Pred nedavnim so bile objavljene številke za mesec avgust. Sredi avgusta jih je bilo 62.571, od tega 19.176 v stavbarstvu, 9.214 v železni in kovinski industriji, 6.405 v tujskem prometu in 5.323 v tekstilni in-

dustriji. Od teh je 48.319 moških in 14.252 žensk.

Po deželah izgleda število takole: 15.017 na Dunaju, 7.993 na Spodnjem Avstrijskem, 7.922 na Gornjem Avstrijskem, 7.211 na Predarlskem, 7.103 na Tirolskem, 6.434 na Štajerskem, 5.430 na Solnograškem, 4.974 na Koroškem in 487 na Gradiščanskem.

Po državah, od koder prihajajo tuji delavci, je na prvem mestu Jugoslavija, od koder jih je 48.110, torej čisto malo manj kot 4/5 vseh tujih delavcev. Sledi ji Turčija s 6.523 delavci, nato Zvezna republika Nemčija (2.762), dalje Italija (1.537), Grčija (375) in Španija (346). Iz različnih drugih držav je 2.918 tujih delavcev.

Zanimivo bi bilo vedeti, koliko je med delavci iz Jugoslavije po narodnosti Slovencev. Žal, tega iz statistike ni možno razvideti, ker tako domače kakor tukajšnje oblasti na to ne gledajo. Saj so doma celo iz matičnih knjig vrgli ven narodnost, menda zato, da bi preprečili vsakršno narodno napetost. Gotovo je, da je med delavci iz Jugoslavije večina iz neslovenskih krajev, čeprav je tudi Slovencev, zlasti prekmurskih rojakov, zelo veliko med njimi.

„Žetev je velika, delavcev pa malo!“ je vzdihnil Gospod. Prav tako lahko vzdihnejo izseljenski duhovniki, ki med delavci delajo. Zato vas v duhu koncila prosijo, da jim pomagate pri delu za božje ljudstvo. Največja dragocenost zanje so sporočila, kje naši rojaki prebivajo. Zato ne oklevajte in pošljite takšna sporočila svojim duhovnikom! Njihove naslove imate na zadnji strani „Naše luči“. Sami veste, da je življenje na tujem za poštenje bolj nevarno, kakor je pa doma. Če ne verjamete, pa berite samo časopisna poročila v ponedeljek in torek, pa boste prepričani, da je to res, kar je zapisano. Če ste pomagali, da je duhovnik dobil stik z rojakom, ste morda človeka obvarovali pred hudim, narod pa tudi pred onečaščenjem.

Linz. — Za nami je naše romanje na Pöstlingberg, kamor smo poromali 22. okt., da bi

Okoli 50 romaric in romarjev iz Slovenjega Gradca in okolice nas je romalo v Lurd od 23. do 28. avgusta. Ker g. Čretnik ni imel časa, nas je vodil po tej svetovni božji poti profesor glasbe g. Janko Jankovič. Bog plačaj! Zahvaljujemo se tudi njegovi gospe soprogi za vso požrtvovalnost in darove.

v letu vere prosili po Mariji, da nam vero ohrani, poglobi in poživi. Obenem smo hoteli skupno obhajati številne jubileje: prihod sv. Modesta, obletnici kronanja na Sveti gori in na Brezjah. Kako je poteklo, bomo poročali prihodnjč.

Mnogi rojaki so za praznik Kristusa Kralja bili doma. Zlasti oni iz Odranec. Zanje je bil to res lep praznik, saj so ta dan imeli blagoslovitev nove cerkve, ki so jo z velikimi žrtvami in z občudovanja vredno vztrajnostjo gradili. Moremo jim samo čestitati in želiti, da bi tudi v bodoče ostali zvesti sv. Cerkvi.

V novembru ne pozabimo na naše pokojne in na verne duše!

Salzburg. — V Salzburgu samem živi nekaj rojakov. Mnogi so pa v raznih okoliških krajih, zlasti na delu pri Werfenu. Duhovnik iz Linza bi vas rad tretjo nedeljo v mesecu zbral k slovenski maši, in to vsak mesec, če boste želeli. Potrebno bi bilo seveda, da se z duhovnikom dogovorite kje. Zato pa stopite z njim v stik!

Predarlška. — Tudi v novembru in decembru bodo na našem področju domače službe božje, h katerim prisrčno vabimo vse rojake, ki morejo priti. Službe božje bodo v naslednjih krajih: Bregenz: 26. novembra in 25. decembra. — Bludenz: 26. novembra in 25. decembra. — Feldkirch: 5. novembra in 3. decembra. — Rankweil: 12. novembra in 10. decembra. — Götzis: 26. novembra in 24. decembra. — Dornbirn: 17. decembra. — Kakor je bil prijateljski sestanek 22. oktobra v Bludenzu, bo 5. novembra v Feldkirchu. — Izšla je Družinska pratika za prihodnje, prestopno leto 1968. Tudi mohorjeve knjige Družbe sv. Mohorja v Celovcu že lahko naročite.

Gradec. — 9. sept. je policija vdrla v stanovanje Alojzije Paul, roj. Vrbnjak, in jo našla na postelji mrtvo. Pokojna je dočakala 87 let. Rojena je bila v Zagorju, župnija Sv. Tomaž pri Ormožu. Kot mlado dekle je prišla v Gradec k svoji sestri trgovki in pomagala v trgovini ter v gospodinjstvu. Kasneje se je poročila z vdovcem železničarjem Paulom. Otrok z njim ni imela. Za njo žaluje njena sestra Alojzija, usmiljenka na Mirnu pri Gorici, nečakinja Vestina, usmiljenka v Jugoslaviji, in 4 vnukinje. Pokopana je bila 19. sept. na centralnem graškem pokopališču. Rajna je našim ljudem vedno rada pomagala, če niso imeli kam iti. Dala jim je hrano in prenočišče. Dobri Bog naj ji sedaj vse to poplača! — 27. sept. pa je pri gospe Hani Jamar v stranišču, kjer jo je zadela kap, umrla Terezija Trinkaus, roj. Krivec. Rojena 9. 10. 1885 na Kupljenku pri Boh. Bi-

Slovenski verniki po sv. maši v Algrange (Francija).

strici, se je prvič poročila na Jesenicah s Francem Zagode. V Celju sta si zgradila hišo in imela skladišče za pivo. Mož je umrl l. 1940. Med vojno l. 1944 je prišla Terezija v Gradec na obisk in se v Celje ni več vrnila. Poročila se je z vdovcem Avgustom Trinkausom iz Ruš ob Dravi, ki je delal v Puchovi tovarni in je umrl l. 1956. Od tedaj je bila sama in je rada prebiralala vse slovenske časopise. Našim ljudem je dosti pomagala, jih rada sprejemala na stanovanje ali na prenočevanje. 2. oktobra je bila pokopana na centralnem pokopališču. Za njo žaluje hčerka Zinka in vnuk Edvard, ki je prav pred njeno smrtjo odšel k vojakom. Naj počiva v miru! Sorodnikom iskreno sožalje! — 16. okt. je iz Gradca odšla v Toronto v Kanadi k stricu Janezu gdč. Darinka Muhič, bolniška laborantka iz Ratiz, župnija Hinje na Dolenjskem. Želimo ji vso srečo!

Francija

OB LUKSEMBURGU

Smrti: V Knutange je 29. sept. t. l. po hudi bolezni in potem ko je večkrat premenjal bolnice, umrl previden s svetimi zakramenti Alojzij Durn. Bil je star 65 let. Rojen je bil v Gradišču (v Italiji), bival pa je, preden je prišel v Francijo, v Vipavi. Delal je v tovarni pri Wendelnu. Bil je v soseski dobro poznan. Kot je vsa družina Durn v

V kraju Giramont v Franciji
sta se avgusta poročila Terezija
(Rozetka) Durčik in Marcel
Kunc.

okolici dobro poznana in čislana, tako je bil tudi pokojni. Otroci so že veliki in imajo na več krajih Francije dobre službe. Pogreb je bil z mašo 2. oktobra. Soprogi in otrokom izrekamo naše iskreno sožalje.

Druga smrt, za katero smo zvedeli, pa je bila dva dni pozneje, torej 1. okt., ko je v Fontoy nenadoma umrl Anton Gantar, star 67 let in doma iz Godoviča (Notranjska). Zjutraj je še skuhal kavo, ob 10. uri pa je bil že mrtev. Mogel je še prejeti zakramente za umirajoče. Zopet opozorilo, kako naj bomo na smrt vedno pripravljeni, ker ne vemo ne dneva ne ure. Sorodnikom naše iskreno sožalje!

Giramont. — Zvestobo in ljubezen do smrti sta si obljubila v občinski pisarni kakor tudi v cerkvi gdč. Terezija Durčik in g. Marcel Kunc. Nevesta je iz ugledne katoliške Durčikove družine rodem iz Temenice na Krasu, enako je tudi ženin sin slovenskih staršev. Teden prej se je pa poročila ženinova sestra gdč. Ivanka Kunc s Francozom Christian-om Maçon. Obema paroma želimo dosti sreče in zadovoljnosti v novem življenju, zlasti še takrat, ko se bo jok naraščaja oglasil v njihovih domovih.

Tucquegnieux. — Vsi smo se, hvala Bogu, srečno vrnili s počitnic in začeli voziti po starem tiru. Slovenija, Lurd, morje, gore,

obisk otrok in vnukov, znancev in prijateljev je bilo naše izredno in veselo doživetje. Medtem ko smo posvetili počitnice živim, obiščemo pa na dan Vseh svetnikov in Vernih duš naše mrtve in starše, brate, sestre, otroke in znane, ki nam kličejo: „Človek, glej do-

Krst Vladimira Pal v Egly (Esonne), Francija.

Ob poroki Andrejčka
Pišlar in Fani Drobne
(Aumetz, Francija).

gnanje svoje, danes srečen si vesel; jutri že ti zvon zapoje. Tudi mi smo bili to, kar si ti zdaj, prej ali slej boš pa ti to, kar smo mi sedaj. Misli na to!“ Seveda bomo mislili na to in še bolj pridno hodili v cerkev, vsako drugo nedeljo pa k slovenski sveti maši, ki je pri nas ob šestih zvečer. — J. J.

IZ VZHODNE LOTARINGIJE

Iz naše pisarne

Čez 600 rojakov iz naše okolice je bilo letos na počitnicah. Šola in pretekli dopust sta jih pripeljala zopet nazaj. Vsak izprašuje, kaj se je v tem času zgodilo. Povejmo na kratko!

Poslovili so se od nas: 9. 7. v Merlebachu Martin Pavlinc, rojen 19. 11. 1893 v vasi Gorjane pri Kozjem, cerkveno pokopan v Merlebachu 12. 7. — 15. 7. je po dolgi bolezni zapustila svoje drage mati Marjana Matoh, stara 75 let, cerkveno pokopana v Cité Jeanne d'Arc 18. 7. — 29. 7. je zadela kap 68-letnega Cirila Terpin v bolnišnici Créhange Cité. Bil je cerkveno pokopan v isti koloniji. — 7. 8. je po silnih bolečinah, ki jih je prenašal dolgo časa, umrl rojak Franc Vrbovšek, cerkveno pokopan 10. 8. v Merlebachu. — 12. 8. je umrl rojak Marcel Markovič iz Nousviller, star 21 let. Ponesrečil se je z avtom in bil težko ranjen odpeljan v bolnišnico Sarreguemines. Cerkevno je bil pokopan v Nousviller 16. 8. — 23. 8. je umrl v bolnišnici Hochwald oče Ivan Germovšek, rojen 7. 6. 1894 v Malem Vidmu na Dolenjskem. Ljubeznivost in velika hvaležnost za vsako malenkost sta bila na njem posebno občudovanja vredna. Veliko spremljevalcev na zadnji poti je izražalo njegovo priljubljenost. — 23. 7. je umrl oče Filip Vretič iz Cité Jeanne d'Arc. Oče osmih otrok je bil zadnja leta velik siromak. Iz bolnišnice domov in zopet v bolnišnico, tako se je kar več let po-

navljalo. 26. 7. je bil cerkveno pokopan v Cité Jeanne d'Arc. — Vsem tem rajnim rojakom želimo iz srca večni mir in pokoj, vsem žalostnim družinam in sorodnikom pa izražamo krščansko sožalje.

Rojeni in krščeni, prijavljeni naši misiji, pa so razveselili svoje starše: Irena Mišič, hčerka Leopolda in Emilije iz Cité la Chapelle je bila krščena 16. 7. v Merlebachu. Stevo Ivanovič, sin Stevota in Katice Gustin, je bil krščen v Merlebachu 3. 9. Milan-Andrej Maršič, sin Branka Maršič in Terezije, roj. Sajé, rojen v Nancy 3. 8., je bil krščen v Merlebachu 10. 9. — Vsem imenovanim, pa tudi vsem neprijavljenim, želimo vso srečo v življenju, staršem pa vso srečo pri vzgoji ter mnogo veselja v življenju.

Pred oltarjem v Merlebachu sta sklenila sv. zakon dne 21. 7. Alojzij Lavrič in Marija Kozole, oba slovenskih staršev. Jezusova navzočnost je prinesla v Kani Galilejski novoporočencema veselje in pomoč. Zato povabita Jezusa tudi vidva večkrat v svojo dušo, pa bo s svojim blagoslovom napolnjeval Vajina srca z veseljem in blagoslovom!

V vseh naših kolonijah so vse ceste polne avtomobilov vseh vrst. Ko se je končala šola, se je kot plaz odtrgal in naredil prostor po vseh ulicah: ogromno ljudstva je odhitelo na počitnice. Tudi naši rojaki so se jim pridružili, ko so dobili dopust na rudnikih in drugod. Okrog 300 oseb (rojakov in naših prijateljev raznih narodnosti) se je s posebnim vlakom v nedeljo, 30. jul., odpeljalo v našo domovino, približno toliko pa je s svojim avtom odšlo na pot. Vsako leto je to potovanje zahtevalo kako smrtno žrtev. Letos — hvala Bogu — so prišli vsi srečno nazaj. Veliko teh izletnikov je obiskalo našo dobro skupno nebeško Mater na Brezjah. Z veseljem sem prejel od tam mnogo pozdra-

vov. V tem času pa je pohitela skupina rojakov tudi v Lurd. V romarskem bolniškem vlakcu nas je obiskal tudi mladi domačin Scherer, ki je lansko leto odšel slep v Lurd in tam spregledal. Z veseljem nas je pozdravil. V Lurdu so se nam pridružili še rojaki iz Pariza in drugod, tudi iz Jugoslavije. Prijetno naše petje pri službi božji pod vodstvom neumornega našega sodelavca g. Jankoviča nas je preselilo iz kraja skrbi, težav, bridkosti v kraj tolažbe, notranjega miru in globoke vere.

Naša cerkvena zbor iz Creutzwalda in Habsterdicka sta organizirala lepe izlete na visoke hribe in lepe doline, mimo vinogradov in s sadjem prenapolnjenih dreves. S spodobnim obnašanjem in lepim petjem so naredili povsod lep vtis. Hvala vsem, ki so izlete organizirali. Soferji in domačini s pozornostjo opažajo, da znajo naši rojaki organizirati prijetne izlete brez surovosti, brez preklinjanja in brez kvantanja.

Septembra se je začela šola. Ako družina, šola in Cerkev skupno delajo za mladino, bo uspeh odličen; ako pa izključimo sodelovanje enega od njih, pa bo uspeh pomanjkljiv ali slab. — Po vseh kolonijah imamo bolnike v bolnišnicah ali doma. Lepo je, da rojaki zanje tako lepo skrbijo. Obiskujejo jih, prinašajo jim darove in redno tudi preskrbe pravočasno za duhovno tolažbo. — Smo že v oktobru. Ptice selivke so odletele. — Megla, mraz in dež pritiskajo posebno na naše bolehnice. Lajšajmo jim morda štete mesece, dneve, ure tudi naprej z ljubeznijo in usmiljenjem! V mislih na vse trpeče in zdrave, vam želi vse dobro: duhovnik Stanko iz Merlebacha.

V nedeljo, 10. 9., je šel ob 8. uri zvečer čez cesto Aldo Knez iz Morsbacha; pri tem ga je avto podrl in na poti v Forbach je izdihnil; pokopan v Morsbachu 14. 9. Velika udeležba pri pogrebu je dokazala, da je bil zelo priljubljen. — 15. 9. je v bolnišnici Hochwald umrl dolgotrajni bolnik Anton Boldan iz Merlebacha, rojen 1897 v vasi Kal pri Ambrusu, cerkveno pokopan 18. 9. v Merlebachu. Bil je član „Jadrana“, ki mu je zapel na grobu, podpisani pa se mu je zahvalili za njegovo ljubeznivost do vseh in za to, ker je stalno branil svobodo verskega udejstvovanja. — 30. 9. smo zvedeli za smrt Avgusta Pajntar, 66 let starega rudarja, ki je imel kamen na pljučih — izbruhnila mu je kri in ga zadušila. Cerkveno je bil pokopan v Schöneck 4. 10. — Istega dne je umrl Karel Kern, mož Slovenke Marije Pavlič v Cité Bois Richard, star 61 let, cerkveno pokopan istotam 3. 10. — Vsem našim rajnim v tem letu (29 do sedaj) želimo večni mir in pokoj, sorodnikom pa izražamo krščansko sožalje!

Krst: Mladi starši Stanko Ropas in Elizabeta Kenda sta z veseljem sprejela v svojo družino sinka Silva-Mihaela, ki je bil krščen v Merlebachu 24. 9. Vsem, tudi neprijavljenim, želimo božjega blagoslova za celo družino!

Poroke: Dne 16. 9. je sklenila zakon naša poštna uradnica Marija Sikošek s šefom na pošti Freyming Jakobom Hoffmann-om iz Creutzwalda, poročena v Freymingu. — V Cité la Chapelle pa se je poročila v cerkvi hčerka družine Eržen z domačinom. — Tudi vsem drugim neprijavljenim poročencem voščimo: vse najboljše! Zavedajte se vedno, da je sveta vera tisti temelj, na katerem edino morete upati na božji blagoslov!

V 7. številu „Naše luči“ smo poročali o slavnostni akademiji za 40. obletnico slovenskih društev sv. Barbare v Holandiji. Na sliki so slavljenici s spominskimi krožniki. Od leve na desno: g. Blaž Podbevšek, g. Jožko Resnik, g. Janez Kropivšek z gospo. Zada: zastopniki „Zveze“: g. Jože Drenovec, g. Anton Robek, g. Franc Jančič in duhovni vodja g. Vinko Žakelj.

G. Janez Kropivšek z gospo, predsednik Društva sv. Barbare v Lindenheuvelu v nizozemskem Limburgu, 40 let član društva, se je fotografiral s člani v narodnih nošah.

Mesec naših rajnih je tu: V novembru bo zopet dovolj prilike — ne samo, da boste šli na grobove, ampak da boste tudi darovali sveto mašo, sv. obhajilo za svoje rajne. Po starih in novih kolonijah bodo svete maše (spoved vedno pred božjo službo). Po starih kolonijah bo vedno spoved in maša pravčasno oznanjena, po novih kolonijah pa bodo svete maše: V nedeljo, 5. 11. ob 16. uri sveta maša v **Farebersviller Cité**, eno uro prej spoved. Zadnjikrat je bila lepa udeležba, zdaj pripeljite še vsak enega s seboj. — V nedeljo, 12. 11., bo sveta maša v veliki koloniji **Behren Cité Sud**: ob 15. uri spoved, ob 16. uri sveta maša. — V nedeljo, 19. 11., bomo zopet ob 16. uri prihiteli v cerkev v koloniji **Cité des Chênes** (spoved bo pred sveto mašo). Pri zadnji sveti daritvi je bilo lepo pozdraviti veliko število mož. Pridite tudi sedaj s celo svojo družino!

Namesto pismenih povabil ste tu prav lepo vabljeni. Tudi v novih kolonijah pokažite, da ne marate zaostajati za starimi kolonijami, kjer z veseljem prihite k slovenski službi božji!

Mnogo naših rudarjev je obenem z drugimi upokojenih: slabo vreme, gosta megla, hitra noč — to naj vam bo zaslužen odpočitek! Ker bo pa več prostega časa, vzemite v roke poleg tukajšnjih časopisov, listov in knjig posebno še naše: Ne pozabite Pratike in Mohorjevih knjig, ostanite zvesti „Naši luči“, ki vam želi ohraniti obe svetlini iz domovine: sveto vero in materinski jezik.

PAS-DE-CALAIS

Srečno smo se povrnili s počitnic in začeli novo šolsko leto tudi v „Slovenski šoli“ in

verouku. Letos obiskuje slovenski tečaj 28 otrok. Najlepša zahvala staršem, ki se zavedajo, kako važna je prava vzgoja v narodnem, pravitako pa tudi v verskem duhu.

Krsta: Krstna voda je oblila 29. julija v Lille Martino Licul. — V Lievinu pa je bila krščena Natalija Gertruda Andreja Vrančič.

Zakrament **sv. zakona** so sklenili: 29. julija v Lille Mate Licul z Zagorko Stavčič; 27. maja Ivan Vrančič z Brigito Brkljačič; poroka se je vršila v Lievinu. 30. septembra v Méricourt-Minnes Hubert Pečnik s Frančiško Orzeszynski; 7. oktobra v Bruay-en-Artois Czeslaw Borodiej z Ano Kelc; isti dan je v Mory stopila pred oltar Ema Kovač z G. Edvard. — Vsem naše najpristrčnejše čestitke! Naj jih Gospod spremlja na njihovi skupni življenjski poti.

PARIZ

Sveta maša za Slovence je vsako nedeljo ob petih popoldne v kapeli Montcheuil, 35 rue de Sèvres, Paris 6e métro: Sèvres-Babylone.

Slovenska pisarna (7 rue Gutenberg, pritičje-levo, Pariz 15e métro: Charles-Michels, telefon: 250-89-93) je odprta vsak torek in vsak četrtek popoldne.

Krščen je bil David Emil Mahnè, sin Antona in Eme, rojene Dodič (botrovala sta Jože in Marija Mahnè), dalje Friderik Brana, sin Márija in Milke Lavrenčič (botrovala sta Herman Brana in Silva Jelesič).

Poročili so se: Milan Matejčič, doma iz Slovenske Istre, in Elizabeta Topličanec iz Hottize v Prekmurju ter Stanislav Markučič, doma iz Kubeda, in Nerina Jakomin iz Lazareta v Slovenskem Primorju. Čestitamo!

Starši, ne pozabite na **verouk in slovensko šolo** zdaj, ko vaši otroci spet začenjajo z novim šolskim letom!

V nedeljo, 19. nov., bo po maši **Slovenski folklorni večer**.

Kmalu bodo tudi tu na razpolago **Mohorjeve knjige in Družinska pratika** za leto 1968. Ali ste jih že naročili?

Angers (Maine-et-Loire). — Poročila sta se Danica Debeljak iz Ljubljane in Ivan Bokulić iz Josipdola. Vse najboljše!

Puiseaux (Seine-et-Marne). — 30. septembra sta se poročila Jean-Pierre Kramar iz Bucy in Branka Štula, doma iz Jagodnjaka v Slavoniji. Čestitamo!

Ormes (Loiret). — Krščen je bil Sebastijan Maroša, sin Štefana in Marije, rojene Gujtmann (botrovala sta Ivan Žokš in Marija Joubert).

Lurd. — Od 21. do 25. septembra je bilo v Lurdu čez 350 slovenskih romarjev. Največja skupina je prišla iz domovine pod vodstvom patra Hilarija iz Celja in ljubljanskega župnika dr. Rueha (eni z avtobusom, drugi z vlakom preko Rima. Za dva dni so se istočasno ustavili v Lurdu tržaški, goriški in koroški romarji iz Fatime pod vodstvom čč. gg. Štuheca in Vidmarja. Romanje so slovesno začeli v četrtek 21. sept., ko je po procesiji presv. Rešnjega Telesa v baziliki Rožnega venca somaševalo 15 slovenskih duhovnikov, po maši pa so šli, pevajoč lavretanske litanije, pred votlino, kjer je imel otvoritveni nagovor g. Čretnik iz Pariza. Naslednji dan, v petek, so imeli sveto mašo ob devetih v votlini s somaševanjem sedmih slovenskih duhovnikov. Popoldne istega dne so Slovenci skupaj z Irci vodili procesijo sv. Rešnjega Telesa in večerno procesijo, kjer so — kakor vsak večer — slovenski pevci pod vodstvom g. Rueha prepevali lurško pesem. V soboto so po skupni maši (ki je bila opravljena za nekega romarja iz Ljubljane, kateri je na vlaku na poti v Lurd, tik pred francosko mejo, odšel na zadnje romanje v večno domovino in čigar truplo je bilo v spremstvu žene in sina takoj prepeljana v Ljubljano) opravili križev pot, kjer so pri posameznih postajah poleg duhovnikov tudi zastopniki očetov, mater, fantov in deklet imeli kratka premišljevanja, s čimer se je še bolj poudarilo sodelovanje vseh pri tej spokorni pobožnosti. V nedeljo so se vsi slovenski romar-

ji po svoji maši udeležili skupne maše v podzemeljski Pijeji baziliki. Maševal je kardinal Ursi, nadškof iz Neaplja, somaševali pa štirje škofje in 30 duhovnikov, med njimi tudi 4 Slovenci. Pridige so bile v italijanskem, francoskem, nemškem, španskem, flamskem in slovenskem jeziku. Slovenski romarji so se ta dan, ki je obletnica smrti škofa Slomška, še posebej spomnili velikega Marijinega častilca in pobornika cerkvene edinosti s prošnjo za njegovo beatifikacijo, da bi tako Slovenci pred vesoljno Cerkvijo dobili mogočnega priprošnjika v nebesih in velikega vzglednika za našo duhovno rast, ki je naša dolžnost, ker po njem bomo vkljub majhnemu številu na častnem mestu v družini narodov izpolnili svoje poslanstvo, kakor je poudaril v svoji pridigi g. Čretnik. Popoldne so se romarji skupaj poslovili od Votline, kjer jim je govoril p. Hilarij (skupina „avtobusarjev“ je namreč morala odpotovati že zvečer).

Drugo jutro so se zbrali slovenski romarji še enkrat v gornji baziliki, kjer so z letonskim škofom msgr. Sloskansom somaševali naši duhovniki. Ob postavi sivolasega škofa, ki je bil 3 leta v kazenskem taborišču v Sibiriji in 17 let v zaporu, se je vsakdo zamislil v težo križa, ki nam ga nalaga krščansko življenje, čigar poglobitev je namen vsakega romanja, posebno pa še lurškega.

Slovenci postajajo v Lurdu vedno bolj poznani, pa tudi vedno bolj upoštevani, posebno, če pridejo skupaj v večji skupini. („Lurškemu poročevalcu“ iz zadnje številke bi šepnili na uho, da je lurške mežnarje treba krotiti z avtoritetnim nastopom, zraven pa še upoštevati prvi del Lk 16, 9!) Naše skupne maše in skupne pobožnosti so izraz globoke vernosti slovenskega naroda in njegovega otroškega zaupanja v Kristusa in Marijo, naše petje pa daje pečat domačnosti in globokega občestvenega doživetja, česar drugi narodi nimajo v toliki meri, da ne govorimo o narodnih nošah, ki vedno in povsod vzbujajo pozornost (mimogrede povedano: „Messages de Secours Chatolique“, verski časopis, ki izhaja v Parizu v 860.000 izvodih, prinaša v zadnji oktobrski številki sliko slovenske romarke v narodni noši). — Lurški slovenski romar.

 Belgija

LIEGE-LIMBURG

Krsti: V družini g. Alfonza Ajdišek-Klemenčič, Houthalen, se je rodil sin Franc-Edvard. V družini Bernarda Žabot, Genk, se je dvema

fantkoma pridružila hčerka Karina. V obitelji g. Antona Mikulić se je rodila hčerka Anica. Nismo še poročali o rojstvu bistre Magdalene, ki je že pred letom prinesla sonca v družino ge. Cvetke Lipovšek in njenega soproga g. Petra Wolter.

Vsem štirim mladim iskreno čestitamo k njihovi družinski sreči!

Bolniki: V zdravilišču Pellenberg se zdravi ga. Trlep iz Eisdena. V Maaseiku pa je v zdravniški oskrbi ga. Terezija Es, tudi iz Eisdena. Obema pošljamo tople pozdrave z željo za skorajšnje ozdravljenje.

Naši pokojni: V Merlebachu so rojaki spremljali k zadnjemu počitku g. Karla Kastelic. Tudi on je kot žrtev rudnika šel v prezgoden grob. Ženi, sinu in hčerkama izrekamo krščansko sožalje. Mislimo nanj v molitvi!

„Slovenska skupnost“ je v Waterschei-u v septembru priredila **družabni večer** z narodno igro „Bele vrtnice“. Igravci so izredno doživeto podali svoje vloge in bi od rojakov zaslužili več zanimanja in priznanja. Gostje so v večjem številu prihajali šele po igri... Škoda! Igra je bila doslej v Belgiji vedno privlačna. Letos pa so naši igravci že drugič nastopili pred skoro prazno dvorano. Upamo, da to ne pomeni že dokončno obsodbo tovrstnega kulturnega in družabnega udejstvovanja. Sicer pa je večer potekel v zelo prijetnem razpoloženju. Igravcem in sodelavcem vsekakor vsa čast in priznanje!

Nemčija

BAVARSKA

Slovenci po Bavarskem se spet zbiramo k **mašam** dvakrat na mesec v Augsburgu, enkrat na mesec v Ingolstadtu, Waldkraiburgu, Zirndorfu pri Nürnbergu, v večjih presledkih pa v Freilassingu, Kemptenu, Landshutu, Lindauu, Neu-Ulmu, Pfronten-Steinachu, Rosenheimu, Traunreutu in Weilheimu. Po maši se pa pogovorimo in prehitro nam mine čas našega srečanja, saj se nam zdi, kot da smo spet doživeli del domovine.

Maša v Münchnu privabi vedno več Slovencev. Pojemo kolikor mogoče vedno nove ljudske pesmi, ki so tudi domačinom močno všeč. Po maši sedemo k mizam — seveda ne praznim —, da se pogovorimo o tem in onem. Sedaj se pripravljamo na družabno prireditev, o kateri bo mogoče prihodnjič kaj več povedati.

Maša v Lohhofu je bila to pot prvič. Ker je tu skupina Slovencev, bi morda kazalo kaj

Poročila sta se g. Jože Turk in gđc. Marjeta Geč iz Freilassinga v Nemčiji

večkrat se dobiti skupaj, morda kdaj tudi h kakemu predavanju ali drugačni prireditvi.

Debatna ura je to pot obravnavala vprašanje, kakšen je bil Jezus kot človek. Skioptične slike iz Palestine so poživljale ves večer. Obdelava raznih vprašanj z verskega področja je zanimiva, če se le ustvari med udeleženci pravo ozračje.

Nadaljujemo s **pevskimi vajami**, čeprav je res, da nam služijo predvsem za občestveno petje pri maši, kot je to po duhu zadnjega cerkvenega zbora.

Poroke: V Nideralmu sta se poročila naša rojaka iz Freilassinga Jože Turk in Marjeta Geč, v Münchnu pa Pavel Čater in Dragica Kukovič, oba iz Celja. Obema paroma čestitamo!

Krst: Zakoncema Marcelu in Darinki Gomboc v Oberaudorfu se je 3. septembra rodila hčerkica, ki je pri krstu dobila ime Klavdija.

Umrli je 15. septembra v Münchnu g. Franc Knific. Bil je veren, skromen in dober človek. Kljub svoji bolezní je redno obiskoval našo slovensko mašo. Zadela ga je kap. Pokopali so ga 19. septembra na pokopališču v Feldmochingu. Naj mu Bog njegovo dobroto bogato poplača!

WÜRTTEMBERG

Poroke: V Gaildorfu sta se poročila Razboršek Henrik iz Curnovca in Leskovšek Ana iz Blatnega vrha. Čestitamo!

Zahvalno romanje: Letošnjo jesen smo Slovenci na Württemberškem napravili v nedeljo, 17. sept., prvo zahvalno romanje in sicer k „Ave Mariji“ v Deggingen. Nad 200

Kjer se zberejo Slovenci, je težko dobiti dovolj prostora za skupno fotografijo. Isto je bilo na romanju v Deggingenu v Nemčiji. Tudi tu je mogla fotografska kamera zajeti le del udeležencev.

se nas je prišlo tja zahvalit Bogu po Mariji za vse prejeto dobro v preteklem letu.

Že sam pogled na romarsko cerkev, ki leži na vzpetini pod gozdom, nas je prijetno presenetil. Ob baročni cerkvi, posvečeni Materi božji, obdani z drevesi, obzidjem in klopami za romarje, smo se res počutili kot doma, to pa še posebno, ker je med številnimi zastavami tudi naša slovenska zastava veselo vihrala z droga.

Na sporedu romanja je bila spoved, maša, pete litanije Matere božje, blagoslov spominčkov.

Izseljensko žegnanje — Vinska trgatev v Esslingenu: V nedeljo, dne 1. oktobra, smo praznovali v Esslingenu zahvalno nedeljo — izseljensko žegnanje. Ta dan smo hoteli proslaviti tako versko kot tudi družabno. Krasen sončni dan je k uspehu obojega odlično pripomogel.

Ob štirih popoldne se nas je zbralo blizu 400 Slovencev k maši v St. Elisabethkirche, da najprej opravimo svojo nedeljsko dolžnost. Po maši farna dvorana ni mogla sprejeti vseh gostov, ki so posamič še do večernih ur prihajali. Kdor je za prireditev zvedel, je pač hotel biti zraven. In niso bili razočarani: brajda, težko obložena z grozdom, pristne kranjske klobase, srečolov, poskočna domača godba, vse to je udeležence veselo navdajalo do poznih večernih ur.

Krsti: V župni cerkvi v Oberstenfeldu je bil v nedeljo, 17. septembra, krščen Viljem, sin Vladimira Lavrinšek in Ane, roj. Štefanič, stanujočih v Steinheimu pri Marbachu; v nedeljo, 1. oktobra pa v župni cerkvi St. Maria v Stuttgartu Silvin, sin Jožeta Lovrenčič in Marije, roj. Robar, stanujočih v Mönchsfeldu. Čestitamo!

BADEN

V soboto, dne 30. septembra, sta obhajala srebrno poroko v Schutterwaldu pri Offenburgu zakonca Kmetec, doma iz Kicarja pri Ptujju. Po maši je bil krst vnuka Andreja, sina prvorojenca Cirila Vrabla in Anice, roj. Kmetec. Botrovala je ga. Ivanka Hartmann. Vsem želimo srečo in blagoslov!

HESSEN

Isti dan popoldan je slovenski duhovnik Franček Prijatelj krstil v Darmstadtu Težakovega sinčka Bruna. Botrovala sta ga. Anica in g. Alojzij Vrecl. Naj bo Težakova družina deležna obilnega blagoslova!

POSARJE

Naša faranka ga. Terezija Jerebič, roj. Kocet, se je pred več tedni odločila za pot v domovino, čeprav je imela tukaj napotnico za v bolnico. Dne 29. avg. jo je v bolnici v Murski Soboti smrt rešila trpljenja. V Hüttersdorfu zapušča hči Veroniko, por. Zemljčič, pri kateri je več let živela; v domovini pa sina, dve sestri in druge sorodnike. Bog bodi plačnik dobri slovenski materi! Ostalim naše sožalje!

Nizozemska

Lindenheuvel-Geleen. — V nedeljo, 17. septembra, je slavilo naše Slovensko društvo sv. Barbare 40-letnico obstoja. Ob pol enajstih smo šli skupno v cerkev k slovesni službi božji, pri kateri je odlično prepeval slo-

venske pesmi „Zvon“ iz Heerlerheide. S tem mu izrekamo za to toplo zahvalo.

Po maši je v Ljudskem domu bila „receptija“, kjer je društvo s predsednikom g. Janezom Kropivškom, 40-letnim članom, sprejemalo čestitke od zastopnikov občine, župnije, rudnika, javne varnosti in vseh krajevnih holandskih društev.

Ob šestih pa se je začela družabna proslava v obliki vinske trgateve ob nabito polni dvorani. Naše društvo je po številu najmanjše, a vendar lepo deluje. Letos smo si nabavili narodne noše, s čimer bomo še lažje vršili svoje poslanstvo.

Ta dan je pokazal, kako ta mala slovenska skupina uživa velik ugled. Ob tem svojem slavlju so Slovenci bili pravi junaki dneva. To je pokazalo tudi holandsko časopisje, ki je z veliko simpatijo poročalo o slavlju in prineslo več slik.

Kot zaključek jubilejne slovesnosti je služila „vinska trgateva“, kjer je dvorano napolnila predvsem holandska mladina. Pri častni mizi pa so bili spet zastopniki občine, rudnika in župnije.

Društvu sv. Barbare v Lindenheuvelu toplo čestitamo k jubileju in k njegovi odlično izpeljani organizaciji. K zunanjemu sijaju slovesnosti so veliko pomagale tudi narodne noše, ki so si jih nabavili nalašč za to priložnost. Odlična zamisel!

Zahvalo in priznanje pa dolgujemo tudi Holandcem, ki s takim zanimanjem in priznanjem spremljajo življenje naših ljudi.

Naš član Jakob Rojnik se je po petih tednih zopet vrnil iz bolnišnice domov. Sedaj je v

Sedaj že pokojni Andrej Domevšček z gospo in vnukom ter vnukinjo (na Nizozemskem), h katerima se je sklanjal z vso očetovsko ljubeznijo.

domači oskrbi in mu želimo popolnega okrevanja. Tudi ga. Antonija Honsen Sotlar se je vrnila po precej težki operaciji zopet k svoji družini in ji želimo ozdravljenja.

Naši pokojni: Smrt je spet posegla v naše vrste. Po dolgem in hudem trpljenju je Gospod življenja v Heerlerheide odpoklical g. Antona Melihena, našega rojaka iz slikovite soške doline. Zapušča ženo, rojeno Domevšček, in otroke, od katerih sta dva v Kanadi. Žalujemo izrekamo toplo sožalje, pokojnika, velikega trpina, pa bomo ohranili v blagem spominu.

(Dalje na 30. strani)

Društvo sv. Barbare v Lindenheuvelu na Nizozemskem je nedavno dočakalo 40 let obstoja. Na sliki je prizor ob slovesnem sprejemu, ko zastopnikom slovenskega društva čestitajo k lepemu jubileju zastopniki krajevnih oblasti.

Sirota

Anica je sirota brez matere. Vsak dan goni ovce v reber, kjer raste ogromna smreka. Korenine so razpletene v zemljo in med skale na vse strani, v sredi pa je duplina, porasla z mahom in praprotnjo. V tisto duplino se zateka Anica, ko varuje bele ovce, ki se pasejo po rebri. Najrajši je sama v duplini, le včasih vzame drobno jagnje s seboj. Jagnje je belo in nežno in se rado mudi pri Anici. Gleda ji v oči, liže ji roke in zdaj pa zdaj zameketa.

Deklica je vesela in boža jagnje in se razgovarja z njim.

„Ali vidiš bele oblake, bolj bele od tebe, kako lete in lete? Veš, kam? Ne veš, sirota?“

Daleč, daleč beže, v sončne kraje, v srečne dežele, po dva in po trije, da jih ni strah. Ali bi hotel z njimi?“

Jagnje gleda in zamekeče, nič se ne gane, deklica pa se smeblja:

„Tam daleč vedo vse in vidijo vse, kar hočejo in cesar si zažele. Tudi ti pojdeš tja in jaz pojdem tja, pa bova ležala na mehkem mahu. In prišla bo mamica moja in moje tri sestrice. Ali jih imaš rad?“

Jagnje gleda, gleda in zbeži k čredi.

„Nočeš?“ se razžalosti Anica. „Pojdem pa sama. V tiste sončne kraje pojdem in objamem mater in podam sestram roko, pa jim povem, kako je bilo na tem svetu hudo.“

Anica se sključi, skriva obraz v dlani in leže v duplini vznok, da ji sončna luč oblije ves obraz. Misli beže, na oblakih se pelje in je srečna. In njeno bogastvo je kakor sončna luč, tako silno, in kakor nebesa nedosegljivo. Roka ga ne more zajeti in niti pogled ne seže vanj.

Ko se zvečeri, se Anica predrami in žene svoje ovce domov. Komaj slišno prepeva o svoji sreči in niti ena skrb ji ne temni obraza.

Ivan Albrecht

Šola doma

Mi smo mladi. Radi hodimo v šolo. V šoli se naučimo marsikaj koristnega.

To so povedni stavki. Na koncu povednih stavkov postavimo piko. (.)

Kje je danes tvoja sestra? Zakaj ni prišla v šolo? Ali je bolna?

To so vprašalni stavki. Na koncu vprašalnih stavkov postavimo vprašaj. (?)

Ubogaj očeta in mater! Poslušaj učitelja! Ne nagajaj! Pomagaj revežem!

To so velelni stavki.

Jožko naj ugasne luč! Da bi bila moja mama vedno zdrava! Da bi bili vsi Slovenci srečni!

To so želeni stavki. Na koncu velelnih in želenih stavkov postavimo klicaj. (!)

Pika, vprašaj in klicaj stojijo le na koncu stavka.

Oče vpraša sina: „Mirko, povej, kje si bil!“ Mirko zardi in povese oči; čez nekaj časa odgovori, da se je igral na sosedovem vrtu.

V stavku rabimo tudi dvopičje (:), vejico (,) in podpičje (;).

Dobro pomni: vejica, dvopičje in podpičje ne stojijo nikdar na koncu stavka!

Pika, vejica, klicaj, vprašaj, dvopičje in podpičje so ločila.

Ponovimo: Stavke delimo na besede, besede na zloge, zloge na glasove.

Stavek: Barčica po morju plava.

Besede: Barčica | po | morju | plava.

Zlogi: Bar-či-ca po mor-ju pla-va.

Glasovi: B-a-r-č-i-c-a p-o m-o-r-j-u p-l-a-v-a.

VAJA — 1. Napiši tri kratke stavke! Koliko besed imajo ti stavki? Koliko zlogov in glasov ima vsaka beseda? — 2. Napiši štiri stavke! Vsak stavek naj ima po tri besede! — 3. Napiši dva povedna stavka, tri vprašalne, tri velelne in dva želelna stavka! — 4. Postavi na koncu naslednjih stavkov pravilna ločila: Kako me danes boli glava — Kaj je to — Ne ubijaj — Pojdi spat — Sonce zahaja — O, ko bi bila že pomlad — Spoštuj stare ljudi — Dober dan — 5. Narek (Primeren za šolsko nalogo. Nekdo naj narekuje berilo ali sestavek s kratkimi in preprostimi stavki!).

Dve uganki

Nič ne vidiš, le v sinjini
svetli sijajo cekini.

*

Vedno je povsod doma,
s hišo se šopiri.

Nima nog, roge ima,
včasih dva, včasih štiri.

(Polž. Zvezde.)

Prostorčke s pikami šrtkaj, pa boš dobil zanimiv prizor.

Lenka

Lenka se šeta —
metla pometa.

Lenka počiva —
igla ji šiva.

Lenka pred duri —
peč se zakuri.

A kokotček
skoči v lončiček,

leže v ponvico,
dvigne glavico:

„Lenčica, Lenka,
kikeriki!

Sem že pečenka,
jest se mudi!“

Oton Župančič

Slišala sem ptičko pet ...

Snažen robec zavozljaj. Družba sede v krog
in eden začne:

„Slišala sem ptičko pet, zapela je tako: ...“

Ko izreče „tako“, vrže robec na kolena enega
izmed družbe, ki mora nemudoma povedati
kakšen pregovor, na primer:

„Kdor visoko leta, nizko pade.

Ali:

„Sloga jači, nesloga tlači.“

Kdor se urno odreže, sam nadaljuje igro:

„Slišala sem ptičko pet, zapela je tako: ...“
in vrže robec komu drugemu v naročje.

Kdor nobenega pregovora ne ve, plača
kazen.

Gladež, gladež ... bunkež

Dva otroka sedita za mizo. Eden položi
nanno stegneno roko s hrbtom navzgor. Drugi
stisne roko v pest in gladi z njo po mizi v
neposredni bližini roke ter pri tem govori:
„Gladež, gladež ...“ Nato pa nenadoma udari
po nasprotnikovi roki, rekoč: „Bunkež!“ Nasprotnik mora držati roko na mizi vse dotlej,
da se mu jo posreči izmakniti in pri tem so-
igravec udari namesto po njej po mizi. Tedaj
zamenjata vlogi.

(Nadaljevanje s strani 27)

Vljudno vabimo na „VSESLOVENSKO PRIREDITEV“, ki bo v soboto, 18. novembra t. l., v Heerlenu v frančiškanski dvorani na Sittardervweg.

Začetke bo ob 17.30.

Na sporedu bo narodna pesem mešanega zbora „Zvon“, narodni plesi, Slovenske folklorne skupine in druga prijetna presenečenja. Glad in žejo bodo tolažili pečeni prašički, domače klobase, prekajena rebrca in odlična vinska kapljica.

Lani je bilo zelo lepo, letos mora biti še lepše.

Pridite!

Naše geslo bodi: „VSI NA SLOVENSKO MARTINOVANJE V HEERLEN!“

Na veselo svidenje kliče odbor Zveze.

Švedska

Krst: Landskrona. Dne 24. septembra 1967 je prejel krstno milost v katoliški kapeli v Landskroni Damjan Grosar, sin Mirislava, doma iz Koseč pri Kobaridu, in Elizabete roj. Berginc, doma iz Zage. Boter je bil stric g. Darko Berginc iz Hälsingborga. Novokrščencu in njegovim staršem iskreno čestitamo in želimo mnogo božjega blagoslova!

Nekaj iz zgodovine katoliške Cerkve na Švedskem. — Morda je prav, če enkrat napišemo tudi nekaj iz preteklosti katolištva na Švedskem. Gotovo ni namreč nobene druge dežele v Evropi, kamor naši ljudje odhajajo na delo, ki bi jim bila bolj nepoznana, kot je Švedska. Še bolj neznana jim je preteklost tukajšnje katoliške Cerkve, ki še sedaj šteje le pol odstotka vsega prebivalstva. Vedno ni bilo tako v tej deželi. Pred protestantizmom, to je pred letom 1525., je bila vsa Švedska katoliška, kot večina evropskih dežel. Od konca 16. stoletja pa do leta 1781. pa je tukaj katoliška Cerkve kakor izumrla. Saj je bilo državljanom pod najstrožjimi kaznimi prepovedano biti katoliške vere, katoliškim duhovnikom pa je bilo pod smrtno kaznijo prepovedano vršiti svoj poklic.

Letos, 18. avgusta, so prenesli iz Münchena v Stockholm in tam pokopali v katoliški stolni cerkvi posmrtno ostanke nadškofa Müllerja, ki je pred l. 1957 trideset let vodil katoliško življenje na Švedskem. Dne 19. avgusta pa je bila v Stockholm blagoslovljena nova katoliška šola sv. Erika. To sta dva dogodka, ki nas nekako sama od sebe vodita k temu, da pogledamo v preteklost katoliške Cerkve na Švedskem po reformaciji.

Od reformacije v 16. stoletju pa do leta 1781. ni smelo biti na švedskem ozemlju no-

benega posebnega prostora za katoliško bogoslužje. Maše so se lahko brale samo na posaništvih tujih držav in noben Šved ni smel biti prisoten. Ko je kralj Gustav III. leta 1781. izdal tolerančni edikt, je bilo na Švedskem samo nekaj tisoč katoličanov, seveda samih tujcev. Dobili so skupnega nadpastirja Nikolaja Osterja, ki je bil doma iz Lorene in ga je papež Pij VI. imenoval za apostolskega vikarja. Prvi apostolski vikarji na Švedskem niso bili posvečeni škofje, tako tudi ne Oster. Njegova čreda ni štela več duš kot mala župnija. Največ so bili to revni ljudje, delavci in uslužbenci, katerih gmotno stanje pa takrat še zdaleč ni bilo tako kot danes. Oster je imel velike skrbi, kako zbrati sredstva za delovanje Cerkve, skrb, ki jo imajo škofje na Švedskem do današnjega dne. Vendar se je Osterju posrečilo, da je mogel urediti prvi lokal za katoliško bogoslužje po reformaciji v stari stockholmski mestni hiši, ki je sedaj mestni muzej. Na Veliko noč leta 1784 je bila prva ka-

toliška sv. maša v tem prostoru. Oblasti pa so pazile na to, da se ne bi noben Šved pomešal med „papistično rajo“. Oster ni bil dolgo na Švedskem. Njegovo zadnje potovanje v inozemstvo — prosjačit je šel za Cerkve — se je zavleklo tako dolgo, da so medtem drugega imenovali za apostolskega vikarja, sam se pa ni več vrnil in je umrl kot župnik neke v Loreni 30 let pozneje.

Osterjev naslednik se je imenoval d'Ossery in je bil prej njegov sodelavec. Bil je apostolski vikar do leta 1797, ko je bil odstavljen iz neznanih razlogov.

Leta 1797 je bil imenovan švedski jezuit Lorenz Birger Tjulén za apostolskega vikarja. Njegova življenjska usoda je zelo zanimiva. Tjulén je bil doma iz Göteborga in je najprej mislil postati trgovec. Toda na nekim pomorskem potovanju se je seznanil s katoličani in potovanje se je končalo tako, da je tudi sam postal katoličan in je pozneje vstopil v Italijo v jezuitski red. Leta 1773 je bila Družba Jezusova (jezuiti) razpuščena in Tjulén je postal kaplan švicarske garde v Vatikanu. Čeprav kot katoličan ni mogel v svojo domovino, je vendar z njo vzdrževal stalne zveze, zlasti kot časnikar. Bil je celo imenovan za švedskega konzula v Bologni. Na tem mestu ga je tudi došlo imenovanje za apostolskega vikarja za Švedsko.

Sicer pa je bilo to imenovanje pravzaprav nemogoče, ker noben Šved ni smel biti katoličan, če je hotel živeti doma. Toda Tjulén je upal, da bo dosegel spregled pri kralju Gustavu III., ki ga je zelo cenil. Takrat pa so padli usodni streli na maškaradi v stockholmski operi (leta 1792) in Tjulénov zaščitnik, kralj Gustav III., je obležal mrtev. Ta-

ko prvi in do sedaj edini po rojstvu švedski apostolski vikar ni mogel nikdar priti na svoje mesto.

Namesto njega so imenovali za apostolskega vikarja Italijana, Paola Moretti. Ta je že prej več let deloval na Švedskem. On je bil prvi, ki je izdal katekizem v švedskem jeziku. To je bilo seveda nevarno podjetje. Katekizma niso smeli prodajati katoličani sami, ampak je za to poskrbel stockholmski konzistorij. Ta je uredil tako, da niso knjige nikdar prišle v čisto švedske roke. Moretti je imel velike ekonomske težave, tako da je bil že skoraj prisiljen prenehati z apostolskim vikariatom in oditi. Vendar je bil znan kot zelo skromen mož. Ko je leta 1804 umrl, vsa zapuščina ni zadoščala niti za stroške pogreba.

Francoz Jean Baptiste Gridaine, njegov naslednik, je bil zelo sposoben: moder, razumen, pa obenem vesel značaj. Veselost njegovega značaja dokazuje tudi njegovo veliko krepkost, kajti skrbi je imel na pretek in zelo težkih, ne najmanjše med njimi gospodarske, pa jih je znal prikriti.

(Nadaljevanje prihodnjič)

Rojakom svetujemo, da naj ne nasedajo trgovski reklami nekega Prekmurca, ki priporoča spis „Kristusov samomor“. Za svoje pisanje omenjeni ni dobil nobenega cerkvenega odobrenja. Pameten človek ne bo bral vsega, kar mu kdo ponuja.

razno

MALE OGLASE sprejema uredništvo Naše luči do 10. v mesecu pred naslednjo številko. Oglasi smejo obsegati največ 100 besed. Za vsebino oglasov uredništvo ne odgovarja. Cenik malih oglasov: Minimalna cena (do 20 besed) je: 30 avstrijskih šilingov, vsaka nadaljnja beseda pa 1 avstrijski šil. (2 bfr, 0,20 NF, 0,15 DM ali enako vrednost v drugi valuti). Uredništvo posreduje le naslov oglaševavca, na druga vprašanja glede malih oglasov ne odgovarja. Kdor hoče zvedeti za naslov oglaševavca, naj pošlje v pismu v denarju ali v znamkah pristojbino za dvojne pisem v tujino. Če tega ne stori, ne dobi odgovora. Pisem uredništvo oglaševavcem ne posreduje.

Zapriseženi sodni tolmač za slovenski in srbohrvatski jezik MILENA GRATZA prevaja vse vrste dokumentov, listin in tekstov. 8, München 27, Kufsteiner StraÙe 2/III, tel. 48 69 01.

PREVAJALSKA SLUŽBA V NEMČIJI. Hitro in točno prevaja vse vrste dokumentov in listin iz slovenščine in srbohrvaščine v nemščino in obratno dipl. filolog JOSEPH

ARECH, 8000 München, LauingerstraÙe 42. Slovenski in hrvaški sodnijski TOLMAC MARTIN SAPOTNIK prevaja vse vrste dokumentov in razne listine hitro in zanesljivo, 413 Moers-Meerbeck, Luisenstr. 23, Rhld.

JANKOVIČ, 17 rue Belgrade, 54 Tucquegnieux, Francija, je zaprisežen prevajavec in piše tudi razne prošnje. Pišite mu!

VIPAVC JOŽE, 7 Stuttgart-S., Nemčija, Export-Import podjetje, na BöblingerstraÙe 164 (tel. 60-43-62), vam solidno postreže in vam nudi kmetijske stroje, kosilnice, traktorje od najlažjih do najtežjih, škropilnice znamk „Irus“, „Schanzlin“ in drugih, gasilne brizgalne, radijske in televizijske aparate, magnetofone, kino- in fotoografske aparate, pralne stroje, hladilnike in gospodinske stroje vseh vrst, šivalne stroje vseh znamk in pletilne stroje svetovno priznane znamke „Kayser“ (netto DM 490,—), elektr. strojčke za popravilo nogavic „Kolibri“ (DM 280,—), motorne žage, stroje za predelovanje lesa, betonske mešalce z električnim, bencinskim ali dizlovim motorjem ter pošilja na zaželeno naslove in v vse države.

Podjetje DRUZOVIČ (Export-Import, Marienstrasse 38b, Stuttgart) dobavlja najsoodnejše proizvode elektronike in elektroindustrije, priznane in iskane obrtniške stroje ter aparate, kmetijske stroje znamke »Holder« in pripomočke vseh vrst. Dobavlja tudi v Jugoslavijo. Rezervni deli zagotovljeni.

PRODAM polovico hiÙe (dvojčke) v Ljubljani in to v grobem stanju do podstrehe, v dinarjih ali v tuji valuti. Cena po dogovoru. Naslov posreduje uredništvo „Naše luči“ pod zgoraj navedenimi pogoji. (69)

SVETA GORA PRI GORICI ima letos jubilej. Knjižico o njej, revijo „Svetogorska kraljica“ in koledar priporoča vsem častivcem in častivkam Marije na Sveti gori: Peter Flander, Via Rapicio 3/I, Trieste, Italia.

Prodam POSESTVO: 8 ha njiv in travnikov, 8,5 ha gozda, gospodarsko poslopje in stanovanjsko hiÙo v bližini Kranja na Gorenjskem. Ponudbe pošljite na naslov: Franc Cof, Dorf farje 20, p. Žabnica, Jugoslavija.

SLOVENEK, star 32 let, bivajoč v Nemčiji, želi spoznati pošteno, resno slovensko dekle. Naslov posreduje uredništvo „Naše luči“ pod zgoraj navedenimi pogoji. (70)

25-letno SLOVENSKO DEKLE, bivajoče v Nemčiji, se želi spoznati s poštenim slovenskim fantom od 28 do 32 let. — Naslov posreduje uredništvo „Naše luči“ pod zgoraj navedenimi pogoji. (71)

od doma

AJDOVŠČINA — Tu so odprli nov gasilski dom. Sredstva je deloma prispevala novogoriška zavarovalnica, deloma pa so ajdovski gasilci najeli kredit.

BOHINJ — Letošnjega kravjega bala se je udeležilo blizu 10.000 ljudi. Zvrstilo so se tele točke: prihod tropa živine izpod Pršivca k jezeru, sprevod planšarjev in planšaric ter sirarjev, petje moškega zbora, ples folklorne skupine, rajanje v Ukancu pri Bohinjskem jezeru.

BOHINJSKA BISTRICA — Bohinjsko turistično društvo je izdalo prospekt svojega področja za letno in zimsko sezono. Prospekt so izdali v 200.000 izvodih. V njem so lepi barvni posnetki, pa tudi grafično je dobro izdelan.

CELJE — Mnogo zanimanja je vzbudila vrtnarska in sadjarska razstava. Zlasti so pritegnile pozornost obiskovalcev obsežne površine živopisanega cvetja v naravi, parkovni način ureditve hišnega vrta, cvetlice-lončnice, iglayci, rezano cvetje, povrtine in razstava sadja v celoti.

GORNJA RADGONA — Gornjeradgonska občinska gasilska zveza je priredila tretji občinski gasilski dan. Na njem so sodelovali tudi gasilci iz drugih pomurskih občin ter iz Sv. Lenarta in Maribora. Nastopile so tudi tri ekipe iz Avstrije.

IDRIJA — V zadnjem času Idrija spreminja zunanji vi-

dez. Asfaltirali so vse glavne ulice, uredili naselje nad gimnazijo, zgradili most na Uti in pri hotelu „Nanos“, nadaljujejo pa z ureditvenimi deli na cesti v Spodnjo Idrijo. Uredili so tudi vodovodne napeljave.

ILIRSKA BISTRICA — Pod hribom Devin, blizu vasi Koritnice so odprli lovski dom. Postavili so ga člani lovske družine „Trnovo“ iz Ilirske Bistrice. Dom bo na voljo tudi turistom.

JESENICE — V osnovni šoli so odprli razstavo cvetja, na njej pa so razstavili cvetje številni zasebniki, domača podjetja pa tudi cvetličarna iz Beljaka. Hortikularno društvo je pozvalo Jeseničane, naj ob tej priložnosti polepsšajo izložbena okna, pa tudi stanovanjska poslopja.

KOPER — Novo naselje Olmo, v katerem bo kakih 1.500 družinskih stanovanj, bo kmalu dobilo prve stanovalce. Te dni so namreč spravili pod streho 36 hiš. To bodo predvsem nizke pritlične montažne stanovanjske hiše.

KRANJ — V galeriji Prešernove hiše so odprli razstavo o planšarstvu na Veliki planini, ki jo je pripravil kamniški muzej. S številnimi fotografijami in predmeti je prikazano življenje pastirjev na Veliki, Mali in Gojski planini. — V galeriji stare mestne hiše pa so razstavljene kopije fresk Janeza Ljubljanskega iz srede

15. stoletja. Največ teh fresk je ohranjenih po cerkvah na Dolenjskem, nekaj pa jih je tudi na Gorenjskem.

LJUBLJANA — V dvorani Slovenske filharmonije se je vršil X. mednarodni muzikološki kongres. Kongresa se je udeležilo 450 delegatov iz 30 dežel.

LJUBLJANA — Začeli so vrteti slovenski film „Na pirnatih avionih“. Scenarist in režiser filma je Matjaž Klopčič. Film je uspešno zastopal slovensko kinematografijo na letošnjem puljskem festivalu.

LJUBLJANA — Glasbeno-narodopisni inštitut je pred kratkim izdal longplay ploščo s posnetki slovenskih ljudskih pesmi, posnetih v Beli krajini, Reziji, na Dolenjskem, v Prekmurju, na Primorskem, na Gorenjskem in na ptujskem polju. Na plošči je 22 pesmi, ki nudijo vpogled v način ljudskega petja, posebno večglasnega in v razvoj slovenske ljudske pesmi v tonalnem pogledu.

LJUBLJANA — Začelo se je slovensko jubilejno gledališko leto 1967/68 ob stoletnici ustanovitve Dramatičnega društva z razstavo „Temelji slovenskega gledališča“ v narodnem muzeju, izidom knjige „Repertoar slovenskega gledališča 1867—1967“ in „Dokumentov Slovenskega gledališkega muzeja“ ter slavnostnimi predstavami v Drami („Hlapci“). Operi („Gorenjski slavček“) in Mestnem gledališču ljub-

ljanskem („Kranjski kome-
dijanti“).

LJUBLJANA — Na Gospo-
darskem razstavišču se je vr-
šil 13. mednarodni sejem
vin, žganih pijač, sadnih so-
kov in opreme za vinograd-
ništvo in kletarstvo. Sodelo-
vali so številno razstavljalci
iz 20 držav, ki so poslali v
oceno skoraj 1.200 vzorcev
vin, žganih pijač in sadnih
sokov.

LJUTOMER — Turistične
organizacije so tudi letos
priredile „prleško bratvo
67“, ki so jo prepletali ljud-
ski trgatveni običaji. Prire-
ditev so združili z velikimi
jesenskimi konjskimi dirka-
mi.

METLIKA — Tu so organi-
zirali praznik cvetja in
grozdja. Med drugim so na-
gradili tiste, ki so se v tek-
movanju za okrasitev posa-
meznih hiš najbolj izkazali.

MOST NA SOČI — Na
rojstni hiši pisatelja Ivana
Preglja so odkrili spomin-
sko ploščo. Dogodek so zdru-
žili s pestrim kulturnim pro-
gramom, pri katerem so so-
delovali goriški oktet, meša-
ni pevski zbor iz Kromberka
in pevski zbor krajevnih
osnovne šole.

MURSKA SOBOTA — Tu
so pripravili kmetijsko re-
vijo, obsegajočo razstavo
plemenskih govedi svetloli-
saste pasme, republiško tek-
movanje traktoristov, razsta-
vo strojev za opravljanje
vseh del pri pridelovanju in
spravljanju krme, koruze in
krompirja.

NOVA GORICA — Prosla-
vili so stoletnico ustanovitve
čitalnice. Med prireditvami
je omeniti odkritje spomin-
ske plošče, kulturni program
domačega pevskega zbora in
gasilske godbe iz Nove Go-
rice, bogato razstavo, slav-

nostno akademijo in dru-
žabni popoldan.

NUSKOVA — Mineralna
voda v Nuskovi na Gori-
škem je primerna za izko-
riščanje za širšo potrošnjo,
torej tudi za polnjenje ste-
klenic.

ORMOŽ — Odprli so novo
vinsko klet. Ob tej priloži-
nosti je na mestni trg pri-
spel sprevod vinogradnikov
z godbo na čelu in zastop-
nik bračev s košaro grozdja,
s čemer je nanizal začetek
letošnje trgatve. Ob otvo-
ritvi so pripravili tudi raz-
stavo grozdja in sadja.

PODNART — V kulturnem
domu v Podnartu so gosto-
vale kulturne skupine iz
Roža na Spod. Koroškem,
največ iz Št. Janža. Spored
ljudskih in umetnih pesmi
sta izvajala dva moška zbor-
a in tamburaški zbor. S
tem gostovanjem so Korošci
vrnili obisk mladinskemu
mešanemu zboru iz Podnarta
in folklorni skupini Gorje,
ki sta bila v Št. Janžu lani.

PREDDVOR — Asfaltirali
so dva kilometra dolgo cesto
od Preddvora do Zgornje
Bele. V prihodnjih dneh bo-
do položili asfalt od te vasi
naprej do Bobovka, ki je s
Kranjem že povezan z asfal-
tirano cesto.

RIBNICA — Od maja do
avgusta letos je obiskalo
etnografski muzej v Ribnici
okrog 4000 obiskovalcev, od
tega precej šolske mladine.
Žal ima muzej premalo pro-
stora (v obnovljenem gradu),
zato ne morejo razstaviti
vseh predmetov, ki ponazar-
jajo obseg in razvoj ribni-
ške domače obrti — lončar-
stva in suhobarstva. Raz-
stavljeni predmeti so razvr-
ščeni po panogah — lončar-
stvo, pečarstvo in suha roba.
Največ je suhe robe, ki po-
meni pglavni del ribniške
domače obrti. V muzeju je
tudi vrsta zanimivih slik na

lesu, ki prikazujejo razvoj
domače obrti ter nekatere
kraje v občini, kjer je bila
ta obrt najbolj razvita.

SLATINA RADENCI — V
zdravilišču Radenska Slati-
na, kjer imajo letos izredno
bogat spored kulturnih, za-
bavnih in športnih priredi-
tev, so tudi pripravili tra-
dicionalno „Radensko noč“.

SV. MIKLAVŽ — V tem
kraju blizu Maribora so od-
prli nov gasilski dom. Gra-
dili so ga šest let, vreden pa
je okoli 20 milijonov dinar-
jev. Največ so prispevali va-
ščani in člani gasilskega
društva. V novem gasilskem
domu so hkrati odprli tudi
gasilsko razstavo.

ŠTORE — Odprli so sodob-
no šolsko poslopje v naselju
Lipa. Nova šolska zgradba
ima 16 učilnic, več kabine-
tov in 4 posebne predmetne
učilnice.

VIDEM OB ŠČAVNICI —
V okviru osnovne šole so
odprli predšolski oddelek za
otroke iz Vidma in bližnje
okolice. V tednu od 8. do
15. oktobra so pa s številni-
mi prireditvami proslavili
200-letnico šole: odprli so
razstavo o razvoju šolstva v
Vidmu, pripravili telovadno
akademijo šolskih otrok,
koncertno-recitatorski večer
in literarni večer.

VRŠIČ — Planinsko društvo
PTT Ljubljana, ki ima na
Vršiču Poštarsko koč, je
stavilo na grebenski točki
nad to kočjo razgledno plo-
ščo. Postavili so betonski
steber, nanj pa vzdiali ba-
kreno ploščo, na kateri so
navedeni vrhovi, ki jih vi-
dimo z Vršiča.

ŽELEZNICI — Tu je bila
otvoritev novega dela osno-
vne šole v Železnikih. V njem
je 6 učilnic, 15 garderob,
zbornica in še nekaj drugih
prostorov. Novi prizidek je
stal 135 milijonov Sdin.

Erscheinungsort : Klagenfurt
Verlagspostamt : A-9020 Klagenfurt
Printed in Austria **P. b. b.**

NAŠA LUČ, mesečnik za Slovence na tujem. — Letnik 16.
List ureja uredniški konzorcij. Odgov. urednik : dr. Janko Hornböck.
Založba : Družba sv. Mohorja. Tisk : Tiskarna Družbe sv. Mohorja.
Vsi v Celovcu. — Opremo platnic izdelal : Klavdij Palčič. — List
izide desetkrat v letu (vsak mesec razen julija in avgusta). — Naroč-
nina za eno leto je 40 šilingov ali 80 belgijskih frankov, 8 francoskih
frankov, 6,8 švicarskih frankov, 5.50 nizozemskih goldinarjev, 7 nem-
ških mark, 1000 lir, 16 angleških šilingov, 10 norveških kron, 8,50
švedskih kron, 10 danskih kron, 2 ameriška dolarja, 2 avstralska do-
larja. Naročnike sprejemajo poverjeniki lista in uprava Naše luči.
Uredništvo in uprava : Viktringer Ring 26, 9020 Klagenfurt, Austria.

SLOVENSKI DUŠNI PASTIRJI IN URADI

ANGLIJA — Ignacij Kunstelj, Offley Road 62, London S. W. 9
(Tel. 01-735-66 55).

AVSTRIJA — Ciril Lavrič, Röm.-kath. Pfarramt Haid, 4052 Ansfelden
(O. O.). — Korotan, Albertgasse 48, 1080 Wien VIII. —
Janez Hafner, Theodor-Körnerstraße 111, 8010 Graz. —
Anton Miklavčič, Kapellengasse 15, 9800 Spittal/Drau.
(Tel. 04762/33462). — P. Štefan Kržišnik, Stift, 6422
Stams.

BELGIJA — Vinko Žakelj, rue des Anglais 33, Liège (Telefon
04/23 39 10). — Kazimir Gaberc, 19 rue Louis Empain,
Marcinelle (Hainaut), (Telefon 07/36 77 54).

ITALIJA — Slovenski dušnopastirski urad — Dr. Pavel Robič, via dei
Colli 8, Roma.

FRANCIJA — Nace Čretnik, 4 rue S. Fargeau, 75 Paris 20, (Tel.
636-80-68). — Bogdan Makovec, 7 rue Gutenberg, 75
Paris 15, (Tel. 250-89-93). — Stanislav Kavalar, 17 rue
Claude Debussy, 62 Liévin (Pas-de-Calais). — Anton
Dejak, 33 rue de la Victoire, 57 Aumetz. — Stanko
Grims, 1 rue du Dauphiné, 57 Merlebach. — P. Jakob
Vučina, 6 rue de France, 06 Nice.

NEMČIJA — Lojze Škraba, 42 Oberhausen-Sterkrade, Mathilde-
straße 18. (Telefon 62676). — Ivan Ivko, 43 Essen-
Altenessen, Schonnefeldstraße 36. (Telefon 291305). —
Dr. Franček Prijatelj, 68 Mannheim, Augusta Anlage 52.
(Telefon 47-944). — Dr. Franc Felc, 7 Stuttgart-S,
Kolbstr. 15/I. (Tel. 72278). — Ciril Turk, 73 Esslingen,
Häuserhaldenweg 36. (Tel.: Stuttgart 353177). — Dr.
Janez Zdešar in dr. Branko Rozman, Schubertstraße 2/I,
8 München 15. (Telefon 53 64 53).

NIZOZEMSKA — Vinko Žakelj, rue des Anglais 33, Luik, Belgie.

ŠVEDSKA — Jože Flis, Djurgardsvägen 32, Eskilstuna. (Telefon
016/14-16-66).